

Midnattsropet

Nr 15 - 16 • Årg. 20 • Pris 3:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Möt storfamiljen i Malmö

*Till fest och
till vardags*

Reportage sid. 12-16

*Kristendom är både
vardags- och arbetsliv*

Iris Genblad har varit med i församlingen i många år och har en intressant bakgrund. Under många år var hon med i katolska kyrkan tills hon 1964 fick möta Jesus som en levande Frälsare och då fick kontakt med församlingen, där hon sedan dess varit en trogen och respekterad medkämpe.

Bo Högländer har för radio Maranatas räkning med henne gjort en intervju som vi låter Midnattsropets läsare ta del av.

Är det inte ett stort kliv att ta steget från den anrika och traditionella katolska kyrkan rakt in i en livlig och kontroversiell väckelserörelse?

Det är klart att det är, men jag hade en tidigare bakgrund som gjorde att när jag kom till Maranata, som då hade lokal på Tunnelgatan i Viktoriasalen, jag kände då igen tonen. Jag kände igen något som hade upplevt som ung i ett helt annat sammanhang. Jag hade varit frälst.

Du hade alltså redan i din ungdom upplevelser som du kunde identifiera dig med när du kom till det här maranatomötet första gången?

Det hade jag, även om jag kommer från en familj där ingen tror på Gud eller hade några relationer med kristna. Det var någon som sa åt mig att gå till Tulegatan 3, där Missionsförbundet hade sin lokal. Jag visste ingenting om det att pastor Mangs hade väckelsemöten där, och jag blev gripen av det jag hörde och lämnade mig åt Gud och var med i SMU, i församlingen en tid.

Du var med i Missionsförbundet allra först och sen hamnade du i katolicismen. Hur gick det till?

Vi var ett hundratal ungdomar som blev frälsta, och vi hade underbara tillfällen att mötas. Vi var med i hjälptrupper som var ute och sjöng och bad för människor på sjukhus och fängelser och liknande. Men när pastor Mangs lämnade kyrkan efter en lång väckelseperiod så blev det annorlunda. Det var dåligt, liksom fattigt med undervisningen. Vi kom inte in i Gudsordet. På samma gång stack vi väl av lite grand med vår glädje; vi var ju nyfrälsta men fick en känsla av att vi borde lugna ner oss, och det gjorde vi väl också så småningom.

Sen träffade jag katoliker, jag var med i mässan och på andaktsstunder. Det grep mig, bl a dogmerna. Det var en helt annorlunda fromhet jag mötte. Min make var med, och det blev att vi gick på undervisning. Det var ingenting som band oss; det kallades för kurs och där fick vi många vänner.

Fann vad jag sökte i katolicismen

Men vad tror du det är som gör att man kan komma från en brinnande väckelse och hamna i något som katolicismen? Vad kan det vara för orsaker, för dig?

Det gällde väl den första kärleken; den försvann och ungdomarna och församlingen

Den första kärleken försvann. Ungdomarna och församlingen var inte densamma.

Jag sökte efter något nytt och fann det i katolicismen. Så berättar Iris Genblad om varför hon gled bort ifrån den församling hon tillhörde för att alltmer attraheras av en annan fromhet med andakter, liturgi och mässa. Men när hon mötte Maranata fann hon något som överglänste allting annat. Hon kände igen allting från väckelsen i sin ungdom.

Iris Genblad:

När väckelsen upphörde drogs jag till katolicismen

Intervju: Bo M. Högländer. Foto: Reino Jillker

var inte densamma, och jag sökte efter något nytt. Jag fann det i katolicismen.

Sen var du katolik i 20 år. Vi citerar här från ett Midnattsrop från 1967 då du säger så här: "I 20 år var oket en börda som tyngde mig till marken. Du skall, du måste..., gärningar i det oändliga. Oket fanns där, ingen börda var lätt. Jag såg ingen nåd, ingen full försoning och inget fullbordat verk på Golgata..." Var det verkligen så hemskt?

När man varit frälst och med i en församling och bland många ungdomar, så var det ju en oerhörd skillnad när allt detta liksom ebbade ut genom att vi inte blev omhändertagna.

Alii ebbade ut, säger du, och då drogs du till det här mer mystiska och storslagna som katolicismen utgör? Du fann dig mer tillrät-

ta i den katolska miljön än i en ljum frikyrkoförsamling där väckelsen så s s hade ebbat ut?

Det är sant. Men jag kom i kontakt med rätt många människor och hade samtal med dem, och då märkte jag att jag hade väldigt mycket kvar av detta, skall jag kalla det för, protestantismen. Jag hade väldigt lätt för att tala med människorna, och när vi talade med sökare som tänkte konvertera, då upptäckte jag att jag talade vad jag lärt mig som nyfrälst. Och konvertiterna tyckte det var skönt att tala om sakerna som jag förde fram.

Efteråt förstod jag att jag stod mitt emellan på något sätt. Min första upplevelse tog jag med mig in i katolicismen, och där mötte jag många som var verkliga sökare och inte

Iris Genblad i sitt hem i Stockholm.

hade upplevt det jag hade gjort utan var födda katoliker. Jag hade min upplevelse i botten och det hjälpte mig.

Sen skriver du så här: "Under 40-talet kom flyktingar till vårt land och de var katoliker. Vi rördes tillsammans och grät tillsammans med dem vid mässan. Men när vi grät såg jag hur de fröjdades över vad som gavs dem och då visste jag med ens att Gud hade oändligt större rikedomar att giva dem som söker honom. Den tanken växte sig allt starkare inom mig..."

Tror du att det var den bönen inom dig som besvarades när du kom till Maranata?

Visst var det så. När jag varit med på det första mötet tillsammans med min make, tänkte jag på det och grät, så mina flickor sa till min make: "Varför skall du släpa med mamma på alla möjliga ställen". Själv tyckte jag det var svårt och bestämde mig för att aldrig gå dit mera. Dels var det anorlunda än jag upplevt förut innan jag blev katolik, dels kände jag igen alltihop. Sången och musiken tog mig väldigt.

Men det var väl mycket som skrämde dig eller rent av, som du reagerade emot första gången?

Första gången jag var med, bad man för sjuka. Nog trodde jag på helbräddagörelse,

men det var formen jag inte tyckte om. Jag avvisade det hela och tänkte: det här kan väl ändå inte vara riktigt?

Vännerna kunde inte förstå varför?

Även om det första maranatomötet blev en chock för dig och trots att du bestämde dig för att aldrig mer sätta din fot där, så är du trots allt med...?

Ja, som väl är. Nu är det ju så länge sedan. Det var 1964 som jag lämnade katolicismen. Jag träffade aldrig min biktader utan jag gick med ett brev i fickan en hel påsk innan jag la det i brevlådan. Sen måste jag säga att jag hade många vänner som ringde, och de bemötte mig väldigt väl, trots att de inte kunde förstå eller fatta hur jag kunde gå ifrån en katolsk kyrka till en liten lokal med människor som var litet tvivelaktiga.

Du hade väl en ganska hård brottningskamp inom dig själv innan du tog det här avgörande steget?

En gång katolik, alltid katolik hade din biktader sagt. Du gick på mässan på morgonen och sen till mötet på Viktoriasalen. Så ett tag var du så både katolik och maranatavän?

Jag gjorde så för att verkligen pröva mig

och känna efter. Det är klart att det var påvert att komma in i en enkel lokal, men lovsången, musiken och vittnesbörden, ja, allting — jag kände att det här måste jag ha.

Trots torftigheten mötte du någonting som du hade mött tidigare?

Ja, någonting som överglänste allting i en vacker katolsk kyrka med sång och mässa, liturgi och allting. Det liksom bleknade bort. Det var Guds Ande som var levande och gjorde att Viktoriasalen med all sin torftighet var ett stort härligt tempel där människor lovade Gud. Men jag kunde inte ta del av lovsången, utan kände mig väldigt stel och främmande just inför detta när människor stod upp och lovade Gud. Det var så främmande för mig.

Blev andedöpt

Men vad var det då som till sist gjorde att du tog det här slutliga steget in i väckelsen?

Jag var med på otaliga möten. Jag sjöng och klappade händerna. Det var ju så ovanligt då, men det gjorde jag. Sen en kväll då lokalen var alldeles full, kände jag att jag måste lova Gud. Det gjorde jag ganska tyst. Sångarna stod på podiet och folk började troppa av och det blev lite glest i bänkarna. Men jag satt kvar och bara tackade Gud. Till sist greps jag så att jag sjönk ner och tänkte: "Vart tar det här vägen..." Jag föll på knä vid bänken och sen började jag sjunga i en tonart som jag aldrig kunde tänka mig att jag behärskade. Det bara flödade ur mig, och sångarna som stod och sjöng för att vinna människor tystnade — det var bara jag som hördes.

När jag kom till mig och började tänka, var min första tanke: "Om jag bara var utanför dörren". Så det var blandade känslor, men en underbar och härlig salighet.

Du blev döpt i den helige Ande?

Det blev jag; det förstod jag, för jag hade ju läst och hört talas om det, men jag tyckte att så här illa behövde man inte bära sig åt och väcka uppseende.

Du tyckte att du gjorde bort dig?

Ja, det tyckte jag. Det passade inte att bära sig åt på det sättet.

Men du fann i alla fall ditt andliga hem i Maranata?

Ja visst. Det lossnade sen för mig så jag kunde vara med och prisa Gud. Jag upplevde samma sak en gång till också. Det var en vardag; jag hade mitt arbete, och kom ensam hem med en plastkasse mat i vardera handen. Jag fick en sån känsla att jag var tvungen att bedja, så jag slängde påsarna och bad och talade i tungor. Det var något helt fantastiskt — mitt uppe i vardagen, mitt i arbetet. Sen fick jag vittna om allt det här, och då var jag ett med församlingen.

Det här att du var tyngd av ett ok och inte fann nåd och försoning; det försvann...?

Det försvann för alltid och jag fick uppleva frigörelse från allt som bundit mig. ■

Arne Imsen, bibelskolan 1980:

Samhället söker en ny religiös kraft

Studiet av historien hjälper oss att förstå det förflutna men också framtiden. Ingen kristen rörelse existerar som en isolerad företeelse i tiden. En bakomliggande kedja av erfarenheter och händelser, människoöden och uppenbarelsen bildar vad vi kan beskriva som ett typiskt andligt skeende, ur vilket väckelserörelserna växt fram. Parallellt med väckelserörelserna finns andra idéströmmar, rörelser och riktningar i tiden. Vi skall här se hur dessa krafter uppstår, hur makten förskjuts och försvinner, eller annorlunda uttryckt; hur maktcentra uppstår, konstitutionellt förändras och genom en slags perspektivförskjutning får andra funktioner.

Låt oss först blicka mot söder! Det hade exempelvis inte funnits någon muhammedanism om inte den romersk-katolska kyrkan existerat och då speciellt den teologi, som den unge Muhammed kom i kontakt med. Den kristendom han mötte hade avklätt Jesus hans gudom och reducerat honom till enbart människa. Denna teologi utan under, uppenbarelse och kraft blev orsak till att den sökande unge mannen drog sig in i ensamheten. Ensam med alla de väldiga problem han bar i sitt väsen, fick han sina uppenbarelsen, som sedan blev grunden för muhammedanismen. Som en löpeld spred den sig över stora delar av världen och blev i sanning en missionerande religion.

Kyrkans förstöckelse

Det hade heller inte existerat någon kommunism, om inte den grekisk-ortodoxa kyrkan funnits i Ryssland. Orsaken till kommunismens oerhörda genombrott i de lägre klasserna var bl a den grekisk-ortodoxa kyrkans förstöckelse och okänslighet inför de förtryckta massornas rop efter politisk och social frihet och ett människovärdigt liv. Den kommunistiska kampen hade alltså sin upprinnelse i fullständigt rättfärdiga

krav, mot vilka kyrkan utgjorde motståndet.

Kommunismen hade sin förutsättning i en förstelnad religiositet, eller ännu värre, i en förstelnad kristenhet. Därför kallas den förstelnade kristenheten också i bibeln för "skökan". Hon är den som fördärvar hela jorden. Hon är modern till alla styggheter. Allt elände på jorden har sin upprinnelse i den fallna kristenhetens försummelser. Det är förfärligt.

Kvinna och vilddjur

Några lösningar på mänsklighetens problem utan gudomligt ingripande kommer ingen att hitta, säger Skriften. Mänsklighetens ledare kommer tvärtom att förledas av den oerhörda charm och förtrollande makt, som denna fallna kvinna utstrålar. Hon kommer att bli den direkta orsaken till en makt som skall uppstå genom en förunderlig kombination av vilddjur och kvinnogestalt. I bibeln ser vi kvinnan, klädd i rött, rida fram på ett vilddjur, som dock så småningom skall kasta henne av sig och äta hennes kött, d v s konfiskera hennes egen domar och beröva henne hennes härlighet.

Bibeln har också ett annat namn på denna makt, nämligen Babylon. Babylon är inte en enskild stat såsom Sverige, Norge eller Danmark utan representerar hela världsväldet eller världsansan. Mänskligheten skall således få vara med om en våg av universalism. De nationella gränserna kommer att få allt mindre betydelse till förmån för en slags internationalism som tidigare varit otänkbar.

Lägg märke till den makt, som skapar denna gemenskap! Det sker inte genom socialismen utan genom skökoreligionen. Skökan är utrustad med alla egenskaper och resurser som är nödvändiga för att denna förbrödring skall äga rum. Visserligen betyder de ekonomiska systemen oändligt mycket i relationerna mellan människor och nationer, men ändå har alla skilda eko-

nomier under mänsklighetens historia djupast sett grundat sig på mänsklighetens skilda religioner. Därför finns ingen möjlighet att genomföra förändringar i de mänskliga förhållandena, framförallt inte på det internationella planet, om samhället inte får den religiösa kraften till sitt förfogande. Skriften säger att nationerna kommer att förenas men inte först politiskt. De kommer att finna varandra i nya religiösa former, som är synteser av all religiositet på jorden. I den paraplyorganisation, som slutligen växer fram och täcker hela mänskligheten, kommer alla religioner att finnas med.

Babylon har naturligtvis jämförbara paralleller, därför att bibeln beskriver skökan som "modern". Hon har alltså döttrar. Modern är också äldre än döttrarna, som ju inte heller är födda på en och samma dag. Skökoväldet består alltså av en skara kvinnor i olika åldrar varav modern givetvis är äldst.

Nu är modern bilden på statskyrkan, d v s den kyrka som fått status och inflytande som statsreligion likt den protestantiska kyrkan här i landet och den katolska kyrkan i andra delar av världen.

Beblandelse stat och kyrka

Man kan alltså säga att det typiskt första kännetecknet för skökoväsendet egentligen är den onaturliga beblandelsen mellan stat och kyrka. Frikyrkan blir då statskyrka. När det äktenskapet blivit ett faktum har kyrkan sjunkit ned på ett lägre och mer hedniskt plan än staten själv. Egentligen är det en olaglig förbindelse. Kyrkan har i själva verket kommit att leva i ett konstant äktenskapsbrott. Äktenskapsbrott är skökoväsendets förutsättning. Kyrkan har nämligen övergivit sin rätte herre och förenat sig med en främmande, staten.

Nu säger Skriften att det emellertid finns ett laodiceiskt tillstånd, där utvecklingen inte nått fullt så långt. Laodicea är ännu inte integrerad med staten. Laodicea betyder folkvälde. Det betyder att församlingen ännu inte befinner sig under statligt inflytande men väl under folkligt. Hon är alltså styrd, icke av statens makt, men av folkviljan. Hon har genomgått en slags demokratiseringsprocess, då hon i sina samlevnadsformer söker förverkliga de demokratiska idealen.

Ännu är Laodicea alltså inte statskyrka utan frikyrka. Steget från frikyrka till statskyrka är dock inte långt. De teologiska, politiska, religiösa och sociala förutsättningar, och därigenom också de psykologiska och mentala, växer successivt fram genom en allt kraftigare påverkan av kulturmiljön, den omkringsliggande världen. Man kan tala om en sekulariseringsprocess, som leder till frikyrkans förstatligande exempel via statssubventioner. Så småningom leder utvecklingen till en fullt färdig kyrkostat. Det är det babyloniska väldets totalitära och fullkomliga slutstadium.

Vad är fariséismen?

Av Otem

Historiskt sett är fariséerna en utbrytar-grupp ur "de gamles parti", d v s ur de kretsar, som Nya testamentet kallar för "de fromma", som väntar på Guds rike. De gamle kallas även för esséerna. De längtade efter en Messias, som skulle reformera deras från fäderna ärvda tro, genom att rena den och återföra den till sin ursprungliga form. De gamle var mycket stränga i sin tillämpning av Lagen. De krävde att människorna skulle omvända sig till Herren och sedan leva ett heligt och rättfärdigt liv. Deras religiösa centrum var klostret i Qumran ute i Juda öken. "Fariséerna kallas av de gamle för avfällingar — dessa yngre. Men Johannes Döparen och Jesus Kristus bröt med de gamle, med fariséerna och samtliga religiösa partier inom den dåvarande judendomen. "De som fruktar Gud och håller Guds bud och som älskar Gud — till dem har Gud behag" var typiskt för de gamles lära. De gamles kloster var även en skrivcentral för religiös litteratur. Man har hittat ett fragment av Markus evangelium i en av deras grottor runt omkring klostret, som ödelades år 68 efter Kristus.

Bibeln var normen

Bibeln för fariséerna på Jesu tid, är och förblir Guds heliga ord. Ingenting fick ändras eller uteslutas. Bibeln var deras norm för livet.

Fariséerna var på Jesu tid flitiga bedjare. De bad på samma sätt som Jesus själv gjorde och befallde oss att göra: tackade Gud i bön för det som man bad om, tackade i förväg, även om bönesvaret skulle dröja. Att fariséen i templet bad så: "Jag tackar Dig Herre, för att jag icke är såsom en äktenskapsbrytare o s v," var inget fel eller skryt, ty Lagen hade bevarat honom från mycket ont och därför kunde han med all rätt tacka Herren. Ur satans synvinkel däremot var Lagen och Religionen "ett opium för folken".

Lagen för fariséerna omfattade icke endast Mose alla bud och särskilt tio Guds bud, utan även förtydliganden tiderna igenom, såsom de äldstes stadgar liksom mycket annat i den vägen som fromma seder

och bruk. De var icke alls så stränga i sin tillämpning av Lagen som de gamle.

Lagen för fariséerna — även nutidens — var även medlet till frälsning. — För fariséen behövdes ingen frälsning — om man med frälsning menar *omvändelse*, ty omvändelse behövdes icke. Det räckte med att börja leva ett bättre liv enligt Lagens krav. Genom nya vanor skapades ett rättfärdigt sinne genom att människor ställde sin vilja till ett rättfärdigt liv — liksom rökaren blir en bättre människa genom att sluta röka o s v.

Men Lagen såsom frälsningsmedel utesluter Gud och Jesus Kristus, utesluter dem genom att människor säger nej till Guds hjälp och nej till Guds erbjudande om frälsning, ty människan gör uppror mot Guds vilja genom att försöka göra sig själv rättfärdig. Fariséismen är därför till sin natur ateistisk, gudlös med andra ord, i grund och botten. Och därför håller icke och kan icke frälsningen enligt fariséismens modell, hålla i detta livet — ännu mindre gälla inför Gud. Och när så Johannes Döparen och Jesus Kristus kommer med sin förkunnelse: "Omvänden er till Herren, gör bättring och förlita er på evangelium om syndernas förlåtelse" — förlåtelse, då blir konflikten omöjlig att överbrygga, ty det blir så:

"segrar fariséismen, så betyder det döden för kristendomen; segrar kristendomen, så betyder det döden för fariséismen." Därför fylls fariséismen av ett bittert hat mot kristendomen.

Därför måste...

a : därför måste fariséerna förkasta Jesus och Hans lära och förklara krig mot kristendomen.

fariséerna hatar därför kristendomen av hela sitt hjärta.

c : bönelivet för fariséernas del har helt försvunnit, då Gud och Jesus Kristus är överflödiga för dem — en logisk följd av fariséernas ateism.

d : för nutidens fariséer behövs ingen frälsning: människan kommer ändå till Paradiset, hur gudlöst och syndigt hon än

levat i detta livet. När de kristna säger annat, så möts de kristna av hat och hån.

e : då Gud och Jesus Kristus är överflödiga för fariséerna, så går fariséerna aldrig till någon gudstjänst, såvida ej seden så kräver. Därför kan Jesus säga med all rätt om fariséerna: "Ni har djävulen till er Fader".

f : fariséen är ofördragsam till sin natur. Väl kan han tåla andra religioner — men aldrig kristendomen.

g : fariséen vill vara myndig, religiöst sett; d v s han menar sig kunna klara sig utan Gud och framför allt utan denne Jesus. Att kalla en farisé för "Guds barn", blir för denna den värsta skymf, som tänkas kan, ty ett barn måste ha någon att ty sig till.

Hur blir man frälst?

Hur blir man nu frälst, rättfärdig, enligt kristendomen? Endast genom att i bön och under bön taga emot Jesus Kristus såsom sin Herre, och på Honom överlåta alla sina synder, för att sedan av Jesus få ett nytt sinne, där lusten att synda har försvunnit, där hatet byts ut mot kärlek till Gud och till människor, så att man fylls av tacksamhet till Jesus Kristus, för att han sonat med sin död människors synder och frälsat dem från satans välde, från evig död till evigt liv med Gud. När en farisé hör detta — hat och åter hat.

h : Bibeln för nutidens fariséer då! Låt mig citera en ansedd svensk förkunnare — han är icke den förste, som säger så, utan det är framför allt Kyrkans Världsråd, som driver detta: "Skall kyrkan — d v s kristendomen — följa med sin tid, så måste den lämna sin bundenhet vid bibeln, ty nu vet vi bättre, det där var tidsbestämt, nu vet vi bättre, det kan inte gälla nu".

Skulle detta ske: sak samma som självmord för kristendomen, och det dödade vapnet tillhandahålls av fariséismen.

Vakna — omvänden er till Gud medan tid är!

"De kommer till våra möten, vi ber för dem och de upplever frälsning och befrielse. Sätter vi då pekfinger på dem och kommer med krav, är de snart borta när de misslyckas uppfylla förväntningarna. Vi skulle vara där och räcka dem handen till hjälp som Jesus gjorde."

Det är Gud som har anbefallt oss att gå ut till människorna med evangelium. Det är också han som har bestämt om oss att vi skall bära frukt — om vi går åstad.

Gud ger oss inte ett budskap som vi sedan själva skall avgöra hur frukten eller konsekvenserna blir. Gud tar både hand om konsekvenserna och ger frukten, liksom han ger själva livet. Det är viktigt att betona detta, tycker jag.

Det här är ju enkelt och elementärt, men jag tror faktiskt att det ändå är så att när vi kommer ut i vår ensamhet, så tänker vi: "Det här beror på mig, "Jag skall klara av det, " eller "Det beror på min utrustning" osv.

—Elia var en man med samma natur som vi, står det. Vi läser det men tror det ändå inte. Han bad och det slutade regna. Åter bad han och det regnade. När vi läser detta om en människa av samma slag som du och jag — då tror vi det inte — det är den stora bedrävelsen.

Vi måste möta Gud på det här området och få tro till hans eget Ord. Elia var en människa som du och jag. Han bad och fick bönesvar. Om vi beder med rätt sinne; det handlar alltså om Guds rikets framgång; då kommer Gud att höra den bönen och svara på den.

Gud har förkunnat för varenda en av profeterna, och rakt igenom hela bibeln har han sagt: "Jag är".

Vi kan läsa om Abram i första Mosebok:

Och HERREN sade till Abram: "Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus, bort till det land som jag skall visa dig. Så skall jag göra dig till ett stort folk; jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall bli en välsignelse."

Och jag skall välsigna dem som välsigna dig, och den som förbanner dig skall jag förbanna, och i dig skola alla släkten på jorden varda välsignade" (1 Mos. 12:1-3).

Detta får stå som en sammanfattning om hur Gud egentligen ser på oss. Vi behöver inte göra någonting mer än gå ut från vårt land och till det land som Gud har sagt att vi skall gå till. Det är att ikläda sig det nya riket.

Jag vill spegla vår situation utifrån hur vi själva vardagsvis upplever den — själva tjänsten och problemen omkring den. Därför skall vi gå till 2 Mos. och läsa om Mose, hur han började sin färd här i livet. Där kan vi bli läsa om hur han mötte sitt eget folk när de var under förtryckets herravälde, och han gick ut på marken till sina fränder.

Då heter det så här:

På den tiden hände sig, att Mose, sedan han hade blivit stor, gick ut till sina bröder och såg på deras trälarbete. Och han fick se, att en egyptisk man slog en hebreisk man, en av hans bröder; då vände han sig åt alla sidor, och när han såg, att ingen annan människa fanns där, slog han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden.

Dagen därefter gick han åter ut och fick då se två hebreiska män träta med varandra. Då sade han till den som gjorde orätt: "Skall du slå din landsman?"

Han svarade: "Vem har satt dig till hövding och domare över oss? Vill du dräpa mig, såsom du dräpte egyptiern?" Då blev Mose förskräckt och tänkte: "Så har då saken blivit känd."

Detta kanske är ett litet egendomligt sammanhang att börja ett bibelstudium med, men det förtäljer otroligt mycket om dig och mig, när vi läser om hur Mose började med sina egna resurser, sin egen styrka och sin egen kraft. Det var ett rättfärdighetspatos som drev Mose, det är helt uppenbart. Han var inte mördare, illgärningsman eller en våldsmän med aggressionslust. Det var inte något sådant som utlöste det som hände, utan det var faktisk indignation över den fruktansvärda orätt hans landsbröder led. Med detta som bakgrund gick han och slog ihjäl en egyptier och grävde ner honom. Sedan följde att han flydde ut i öknen av rädsla. Det blev en fruktansvärd skola för honom. Det verkar som om vi allesammans måste gå en likadan väg.

Varför jag läser det här är för att jag tycker att vi skall ta på problemen så att ingen går med ett problemkomplex i sin påse och tänker: "Det här klarar jag aldrig."

Vem skulle sätta en mördare till ledare?

Många av de män som vi läser om i bibeln är på flera sätt ömkansvärda, och skulle de leva idag, ja, då skulle de knappast ha en chans. Vi skulle överhuvud taget inte sätta en mördare som folkledare; det skulle vara få av oss som klarade av den situationen. Ändå heter det om Mose att han var den saktmodigaste mannen på jorden. Det här perspektivet kan vi inte omfatta; Mose älskade Gud och så är det väl med oss allesammans som har kommit till tro — vi älskar Gud och vill leva för honom. Trots det kommer vi till korta, misslyckas, på det ena området efter det andra. Gud är trofast och han skickliggör varenda en som vill leva för honom, hur situationen än ser ut. Det vågar jag säga.

Det här läser vi om både som trost och för att bredda vår kunskap. Vi skall förstå

att vi inte är ensamma med våra misslyckanden. Alla våra fäder i tron bakom oss har haft sitt, och det ingår i skolan som vi alla måste gå. Det är inte de fina, förträffliga människorna som kommer att kungöra och fortplanta evangelium, utan det är ett släkte som Gud har tagit hand om. Ofta är det så att vi måste komma till vägs ände; alltså, vi måste gå den sista biten där vi alldeles slutar räkna med oss själva. Till den punkten måste Gud leda oss allesammans och det är både jobbigt och svårt att komma dit. För Mose tog det 40 år. Det är olika hur lång vandringen blir, men det handlar till sist ändå om Guds kärlek och hans trofasthet i sitt handlande med oss.

Trots allt använde Gud dem!

När jag var nyfrälst, kom det som en blix från en klar himmel — jag hade ingen teologisk förankring eller något sådant att falla tillbaka på — men när man talade om Maranata och om alla bröderna som inte uppfyllde alla kvalifikationerna så kom det till mig: Mose slog ihjäl en egyptier. David var inte heller den bäste. Sedan kunde man på samma sätt titta utefter raden av andra bibliska personer. *Ändå använde Gud dem!*

Det är inte det yttre betingelserna som bestämmer, utan vår inställning till det rätta, och då har Gud kolossalt mycket tid med oss. Det är inte heller vi som skall döma ut varandra, utan vi skall vara med och stötta varandra på allt sätt. Det är helt klart att vi skall tukta och korrigera varandra, men inte fördöma varandra. Gud hade en frälsningsplan och i den värsta situation har Gud en möjlighet att göra oss till kristuspersonligheter — forma oss till sin avbild.

Det är klart att kampen är svår, ja, ohägglig, och det är heller ingen kamp som vi liksom arbetar oss igenom själva, utan det är ett Guds handlande med oss för att tömma oss på egna resurser. Vi måste tömmas på våra egna kvalifikationer, allt vad vi förmår och allt vi kan göra, så vi totalt slutar räkna med oss själva. Den här processen kan vi se skildrad rakt igenom hela bibeln. Vi har börjat med Mose och vi kan fortsätta med Jeremia, ja, vi kan gå till de flesta av bibelns personligheter och finna samma process.

Mose fick sin kallelse i en brinnande buske. Tänk dig att höra Gud tala och veta att det är Gud som uppenbarar sig. Mose hörde rösten av Honom som ropade och kasta sig till marken. Då sade Herren: "Det här är helig mark..."

Vilken upplevelse, vilken erfarenhet!

Hur många av oss är det inte som säger: "Tänk om jag hade ett uns av en sådan upplevelse, då skulle jag handlöst kasta mig in i uppgiften och inte någon gång svika. Jag skulle tro på Gud in i det sista". Så står vi där och är barnsligt avundsjuka för att inte vi har gjort en sådan erfarenhet.

Hela tredje och fjärde kapitlet i 2 Mos. talar om brottningskampen Mose hade gentemot Herren. Gud sade till Mose: "Du skall gå... Du skall förkunna för mig". "Jag kan inte", svarade Mose. "Jag kan inte", upprepade han och så tvistade han med Gud.

Men Mose sade till Gud: "Vem är jag, att jag skulle gå till Farao och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten?"

Vem är jag? — en standardfråga för oss var och en. Här sade Gud till Mose hur folket skulle lyssna till hans ord och hur Gud skulle vara med honom, men ändå dristade sig Mose till att ifrågasätta vad Gud hade sagt och sade:

Men om de nu inte tror mig eller lyssnar till mina ord?

Då sade HERREN till honom: "Vad är det du har i din hand?" Han svarade: "En stav." Han sade: "Kasta den på marken." När han då kastade den på marken, förvandlades den till en orm, och Mose flydde för honom.

Men HERREN sade till Mose: "Räck ut din hand och tag honom i stjärten." Då räckte han ut sin hand och grep honom; och han förvandlades åter till en stav i hans hand (2 Mos. 4:2-4).

Vilket mäktigt under. Tänk att få vara med om denna erfarenhet! Det var Mose erfarenhet, men den hjälpte honom inte.

Då sade Mose till HERREN "Ack Herre, jag är ingen talför man; jag har icke varit det förut, och jag är det icke heller nu, sedan du har talat till din tjänare, ty jag har ett trögt målföre och en trög tunga."

HERREN sade till honom: "Vem har givit människan munnen, eller vem gör henne stum eller döv, seende eller blind? Är det icke jag, HERREN? Så gå nu åstad, jag skall vara din mun och lära dig, vad du skall tala." (2 Mos. 4:10-12).

Vilket otroligt svar! Gud gick hur långt som helst, men ändå sade Mose:

Men han sade: "Ack Herre, sänd ditt budskap med vilken annan du vill".

Då upptändes HERRENS vrede mot Mose, och han sade: "Har du icke din broder Aron, leviten? Jag vet, att han är en man, som kan tala. Och han går nu åstad för att möta dig, och när han får se dig, skall han glädjas i sitt hjärta" (vers 12-14).

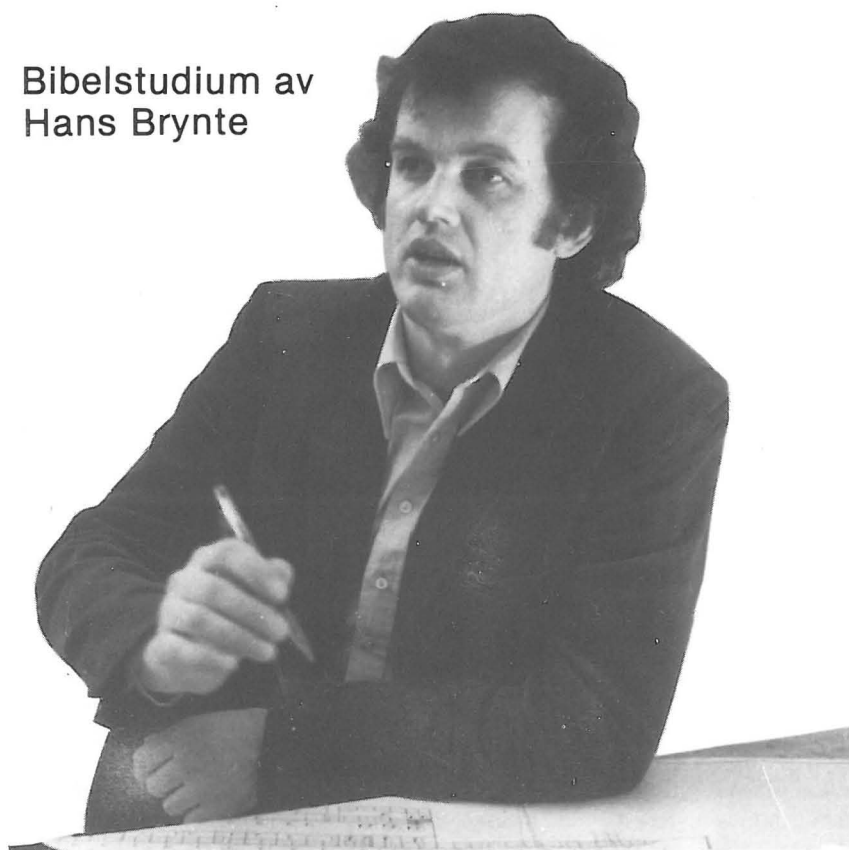
Fast nu Mose var så besvärlig, var Gud kärleksfull med tanke på sitt eget folk. Mose fick sin broder Aron att gå med och tala för honom. Det var ju inte precis det

forts. sid. 19

Gud vill att jag skall tjäna honom.
Gör jag bort mig har Gud
tagit itu med det
genom försoningen. Skulle jag
vänta tills jag blev så fulländad
som jag ville eller önskade,
då fick jag vänta tills
jag var både död och begravnen.
Men i Kristus finns
ingen fördömelse.

I Kristus finns ingen fördömelse

Bibelstudium av
Hans Brynte

— Den röda majmorgonen började glöda också i mitt bröst och jag läste med iver all kommunistisk och anarkistisk litteratur jag kom över. Att sanningen fanns präntad också i bibeln, anade jag inte ens.

Så berättar

Arne Björkman om sitt liv som tog drastisk vändning när han för några år sedan tog emot Jesus till frälsning. Idag är Arne Björkman verksam i Maranataförsamlingen i Stockholm, bl a som medarbetare i Radio Maranata.

Foto: Reino Jillker

Från röd majmorgon till *Från träldomsnatt til*

I mitten av femtiotalet kom jag i kontakt med Ivan Oljelunds självbiografiska skrifter. Jag fick ett ordentligt uppvaknande på det sociala och politiska området. Dessutom hänfördes jag av den glöd och kamplust, som fanns hos 20- och 30- talets revolutionärer, vilkas liv Oljelund skildrade. Deras stridsrop ljöd: "Ned med tronen, altaret och penningpåsen!"

Den röda majmorgonen började glöda också i mitt bröst och jag läste med iver all kommunistisk och anarkistisk litteratur jag kom över. Emellertid dämpades stridslusten av att jag lärde känna en del "revolutionärer", för de levde verkligen inte upp till sin påstådda övertygelse. De visade ingen större offervilja, och det gjorde inte jag heller. Egoismen styrde oss.

Efter det att jag under ett antal "medvetna" år varit ateist, så började nya tankar — mer andliga tankar — att smyga sig

in i mitt medvetande. Tidigare hade jag nog aldrig hyst någon andlig tanke eller ens påbörjat någon. Hela min tanke- och känslvärld hade varit upptagen av världsliga och vardagliga funderingar, och då finns det som bekant inte plats för det andliga.

En dag i början på sextiotalet föll ett par enkla småfilosofiska böcker i mina händer i Dicksonska biblioteket i Göteborg. Jag bläddrade lite i dem och fann dem så pass intressanta, att jag lånade med dem hem för noggrannare studium. Författarna skildrade sociala och mänskliga företeelser på sådant sätt, att man förstod att de hade en förvisning om att människan var något mer än tillfällig sammansättning av atomer och molekyler. De skrev om människans inre personlighet. De påstod att mycket pekade på att människan överlevde den fysiska döden. Det fanns ett liv efter jordelivet!

Jag läste och funderade efter bästa för-

måga. Jag anade att det fanns en viss sanning i deras påståenden. Och så smått började jag ta upp dessa frågor i samtal med olika människor. En del slog ut med kalla handen och skakade lika dåraktigt som självsäkert på huvudet: — Leva när man är död! Aldrig, gosse! Är man död så är man! Ta en grogg till och var som en människa! Ha, ha!

Men andra nickade instämmande och sade, att nog kunde det vara sant. Man skulle inte vara för stor i munnen, då man talade om sådana här saker. — Men den som lever får se! Eller tvärtom, va!

Tillsammans kunde vi i alla fall stämma in i Dan Anderssons känslor och ord, då han skrev:

*"Det är något bortom bergen,
bortom blommorna och sången
det är något bakom stjärnor,
bakom heta hjärtat mitt".*

Mina nya tankar mognade ut i åsikten, att ateismen måste vara en omöjlighet. Den var både ovetenskaplig och ologisk. Människan bar ju en andlig värld inom sig. Hon hade tankar och känslor, kunde känna sympati och antipati och kunde uppleva glädje och sorg. Där fanns ett okroppsligt, själsligt tillstånd, som var otillgängligt för den fysiska iakttagelse som vetenskapen sysslade med.

Fann det logiskt med en Skapare

Dessutom ansåg jag att det mest logiska var, att det fanns en skapare bakom varje synlig skapelse. Då jag i en tidigare artikel försökt belysa detta, så gör jag ett kort citat därifrån:

"Nu ska vi tänka efter en stund. Kan vi tänka oss någonting skapat utan skapare? Nej, allt vi betraktar som skapat har en skapare. Att påstå motsatsen är helt enkelt omöjligt. Ändå hävdar törnrosamänniskorna det omöjliga såsom möjligt. De påstår att universum blivit skapat utan skapare. Om de nu vore logiska skulle de påstå att deras kläder vore tillverkade utan tillverkare. Tavlans på väggen målad utan konstnär. Boken skriven utan författare".

Jag började alltså dunkelt att ana, att bakom det fysiska universum fanns en andlig värld, som var lika verklig, som den fysiska världen. Eller ännu verkligare än det

kyrklighet, frikyrkighet och allt vad de nu kallade sig, hade absolut inte mycket att ge för en hungrande själ. Nej, jag ville ha andlig visshet och *bevis* för att det fanns en andlig värld och att personligheten överlevde döden. Att vifta med palmkvist, riva på harpa och sjunga psalmer var inget för mig!

Trots denna inställning gjorde jag några misslyckade försök att läsa i bibeln. Den gav mig ingenting, även om jag hjälpligt klarade av Bergspredikan och upplevde dess etik som vacker och poetisk. Ett fint ideal att leva upp till!

Kom till spiritualisterna

I stället blev det för mig, som för många andra sökare, att världsliga författare och filosofer fick bli min "andliga" näring. Och på så sätt hamnade ett par spiritualistiska böcker hos mig. Med stigande häpnad läste jag om de besynnerliga händelser, som inträffade vid olika seanser. Seanser där bord och stolar flög i luften och där "avlidna" materialiserades framför deltagarnas ögon. Om detta var sant, så fanns här ett verkligt bevisvärde, tänkte jag och beslöt mig för att undersöka saken själv.

Följaktligen besökte jag en seans, men min besvikelse blev stor. Ingenting intressant inträffade. Deltagarna sjöng några psalmer, och ett medium framförde meddelanden till några från några. Jag försökte ett par gånger till med samma negativa upp-

strävan, skrev han. Visst höll jag med honom. Livet skulle bli lättare att leva om alla uppträdde med andlig storhet mot varandra. Men hur skulle vi som individer nå detta ideal, nå fram till denna inre utveckling? Skulle det ske genom meditation eller andra egoistiska andliga övningar? Eller fanns det en annan väg att gå?

Fortsatte på den breda vägen

Att sanningen fanns präntad i bibeln, anade jag inte ens. (Vems fel är det, förresten?) I stället fortsatte jag på den breda andliga vägen.

En dag damp en ljusblå, vackert inbunden bok ner i min brevlåda. Författaren hette Martinus och tillhörde naturligtvis skaran av religiösa filosofer. Han gjorde intressanta mänskliga, kosmiska och andliga analyser. En del var mycket lärorika. Men en sak hävdade han bestämt: Jesus från Nazaret var inte Guds son och inte heller mänsklighetens frälsare utan bara en religiös ledare, som ville visa människorna hur de skulle leva som sanna, äkta, moraliska individer. Dessutom berättade han om en ljusnande framtid för världen, då hela jorden skulle bilda en enda nation, där det skulle råda frihet, jämlikhet och broderskap. Jag minns inte om han även nämnde en enda ledare för allt och alla men håller det inte för osannolikt.

Vem var nu Jesus? Den frågan ställde jag mig. Var han en omstörtande revolutionär

religiös träldomsnatt

psalm 23

En kort självbiografi
av Arne Björkman

vi kunde iakttaga med våra ögon! Kanske det förhöll sig så, att denna andliga värld genomträngde universum på samma sätt som en människas tanke- och känsloliv genomträngde hela människan.

Från dessa utgångspunkter började jag att söka efter en högre sanning om människan. Om nu livet fortsatte efter döden i en rent andlig värld, så måste detta liv gestalta sig på ett visst sätt. Men hur? Jag ville ha ett svar på den frågan.

Eftersom jag började från en felaktig utgångspunkt, så skulle mitt sökande ta många år. Bibeln var inte ens att tänka på. Den var något förlegat, tyckte jag utan att ha studerat den. Den bestod väl mest av en samling gamla sagor, som i och för sig kunde vara intressanta. Jesus hade jag ju läst om i skolan, förstås... men om han nu hade levit, så var han väl någon slags revolutionär, en dåtida Fidel Castro, kanhända. Och

levelser. Det var synnerligen torftigt och i dubbel mening andefattigt.

Jag lämnade spiritualismen åt sitt öde och vandrade vidare. (Men längre fram fick jag höra, att kristna genom att bedja, hade stoppat seanser vid en spiritistisk kongress.)

En av mina småfilosofer skrev ungefär så här: Människorna är fångna i ett missförstånd om meningen med deras liv. Största delen av deras liv plöjs ner i jorden. De är så helt upptagna med det materiella att de glömmer bort livet självt. De lever ett liv för dårar. Detta kommer de att bli varse, då de nått sitt livs slut. Vad hade människorna att föra med sig in i den andliga tillvaron? Vilken grund hade de under sitt jordeliv lagt för sin fortsatta andliga existens?

Med andlig grund menade författaren en ädel karaktär och en allmän moralisk livshållning. Det borde vara varje människas

eller en religiös ledare av ovanliga moraliska mått? Kanske bådadera!?

Nåväl — jag hade fått något att fundera över, men att jag borde gå till bibeln för att få svar, reflekterade jag inte ens över. (Så bundna människorna är i ett vanemässigt och stereotypiskt tänkande!)

Men några år senare kom jag i kontakt med en religiös författare. Hans namn var Rudolf Steiner, och han var både filosof, naturvetenskapsman och historiker. Han ansåg, att Kristi verk på Golgata var den centrala händelsen i mänsklighetens historia och i dess andliga utveckling.

Här hade jag alltså två religiösa författare, som i stort framförde likartad undervisning men som skilde sig på en *viktig* punkt, nämligen vem Jesus Kristus var. Den ene drog ner Jesus på ett enkelt mänskligt plan,

forts. sid. 18

Lisa och Signar Wikström bor i Sandviken TV-mötet 1963 väckte dem Närradion idag deras kanal utåt

Text: Ulla Näsholm

Lisa och Signar Wikström från Sandviken är några av församlingens trogna vänner. I många år har de varit med, stöttat och uppmuntrat på alla sätt. Deras hem har alltid stått öppet för Guds folk. Vid flera tillfällen har vi gästade dem, blivit bjudna på mat, kaffe eller sängplats, när vi varit på försäljnings- eller mötesresor. Mängder av folk som kom etappvis, lägenheten som snabbt fylldes med stojande maranatavänner och Lisa som lagat mat i omgångar för att det skall räcka till alla som "tittar in". Det är ett minne jag har, när vi trötta och hungriga kom förbi hos dem och blev omhändertagna på ett så gästvänligt sätt.

Under möten och konferenser är de med och i somras lyssnade vi till Signar på Gärdshytan när han uppförande läste ur Jesaja 52:

"Vakna upp, vakna upp, ikläd dig din makt, o Sion; ikläd dig din högtidsskrud, Jerusalem, du heliga stad; ty ingen oomskenen eller oren skall vidare komma in i dig.

Skaka stoftet av dig, stå upp och intag din plats, Jerusalem; lös banden från din hals, du fångna dotter Sion" (Jes. 52:1-2).

Denna appell från bibelns eget Ord låter vi gå vidare till Midnattsropets läsare för att påminnas om att det är tid att ikläda sig den makt och de befogenheter vi fått att vara Jesu vittnen i tiden.

Makarna Wikström sköter också närradiosändningarna i Sandviken, och de berättade vilken glädje det var att skicka ut maranatabudskapet i etern. I lägenheten finns en kabel och programtiden är två timmar i

veckan. Det är verkligen fascinerande när två människor satsar på detta sätt. Tänk vilka möjligheter det finns att göra något för den som är öppen för Gud och tar tillfällena tillvara.

Midnattsropet ställde några frågor till dem under en konferens. Det var lite svårt att göra sig hörd i matsalen, där vi försökte koncentrera oss och föra ett samtal över angelägna ting. De har varit med länge och har mycket att berätta och vi låter läsarna ta del av något av vad de förmedlar.

För att börja från början: Vad har Maranata betytt för er och hur har det förändrat er tillvaro?

TV-mötet skakade om

— Det var TV-mötet 1963 som väckte oss. Det skakade om och fick oss att förstå att Gud sökte oss och att han ville något nytt. Det var den väckelse som vi bett om och väntat på.

SANDVIKEN

Lyssna till

närradion 90 MHz!

Tisdagar o. torsdagar

kl. 19.00 - 20.00

RADIO MARANATA

— När det sen blev möten i Gävle var vi med, och vi reste också till Stockholm och Viktoriasalen där mötena då hölls.

Lisa: Jag var 13 år när jag blev frälst och jag har varit med i hela mitt liv, men när jag mötte Maranata upplevde jag mig som en syndare som behövde förbön och frälsning.

Signar: Redan på första mötet vi var med i Viktoriasalen, gick vi fram till förbön och fick verkligen uppleva förnyelse. Vad vi mötte där har sedan burit oss och hjälpt oss under alla år.

— Men rätt snart upptäckte vi att människor inte förstod eller tyckte om det vi upplevt. De kunde inte förstå och ställde sig avvisande till oss. De kunde inte omfatta eller tro maranatabudskapet och ställde sig väldigt skeptiska till oss och de erfarenheter vi gjort. När jag t ex tog upp kollekt under ett maranatomöte i Gävle, så fick jag tillsägelse och förmaning från en av äldstebröderna. De tyckte inte om att jag handlade så, att jag på det här sättet tog ställning för Maranata.

— Dessutom hade vi skickat Midnattsropet till en av äldstebröderna och det togs inte väl upp.

Redan från början har Wikströms varit kommissionärer på tidningen Midnattsropet och spridit tidningen där de bor till sina vänner och släktingar. Nu har de också tagit ett steg till genom att använda närradion, den nya kanalen, som öppnat möjligheter på flera platser i landet.

— Det är fantastiskt att nå ut med budskapet på detta sätt, sade makarna i munnen på varandra. Men samtidigt har de en önskan som vi låter gå vidare:

Känner för närradion

— Vi efterlyser syskon och vänner, i Sandviken först och främst, som vill hjälpa till med denna verksamhet. Vi känner för att arbeta med radion och vill gärna fortsätta som förut, men behöver offrare och förebedjare.

Det har inte alltid varit så lätt, utan ibland har de blivit missförstådda och varit ganska ensamma i sin kamp. De har i alla fall kämpat vidare och varit med om att föra Guds verk framåt. I bön, offer och aktivt deltagande har de varit med och på många sätt bistått i striden för Guds rikets utbredande.

Signar fortsatte sin berättelse:

—Vi begärde ju utträde ur pingstförsamlingen men fick till svar att det inte gick; man kunde inte få flyttningsbetyg till något som inte fanns! Det var deras sätt att uttrycka sitt förakt för Maranata.

— Det har varit strider och besvärigheter, men det vi upplevt kunde inte tas ifrån oss.

Lisa fyllde i:

— Vi hade ingenstans att gå. Det gamla hade vi lämnat bakom oss och det föddes något helt nytt hos oss båda när vi upplevde

förnyelse på maranatomötena. Det var något som vi inte kunde förneka, och det har burit oss genom hela tiden.

— Den allra första tiden var det många här i Sandviken och Gävle som blev frälsta, och vi hade mycket folk hemma hos oss. Periodvis bodde många nyfrälsta hos oss, och vi kan nästan säga att vi bodde i någon slags storfamilj.

Läste Midnattsropet

Signar: År 1967 blev det ju en brytning och vi blev ganska ensamma. Men vi följde den linje som Arne Imsen dragit upp. Vi hade Midnattsropet, där vi såg att det fanns en framkomlig väg och förstod att maranatabudskapet hade en uppgift i tiden.

Dottern Siri, som nu är i Umeå och verkar som evangelist och lärare i Pilgrimsskolan, har varit med på Johannelund, dit hon först kom till skolveckor och liknande och sedan stannade i gemenskapen i Stockholm.

Lisa sade:

— Det är klart att nog kändes det lite i modershjärtat när hon så tidigt åkte till Stockholm och församlingen där. Men jag tror att hon måste handla så för att bli bevarad och kunna växa till. Hade hon fortsatt skolan undrar jag om hon hade varit bevarad i frälsningen. Vi är så glada över att hon är med i Guds verk och tar ansvar på det sätt som hon gör.

Sitt andliga hem har också Lisa och Signar Wikström i Maranataförsamlingen i Stockholm, dit de kommer så ofta det finns möjlighet. "Det är en fest att komma tillsammans och uppleva gemenskapen", sade Lisa och uttryckte därmed vad många upplever, särskilt när man under stora delar av året är skild från syskonen och ganska ensam med sin kamp och sina funderingar.

— Tidningarna skriver ju ofta om Maranata och ibland är det svårt att möta allt, men genom bön och förtröstan och en levande kontakt med moderförsamlingen så kommer man tillrätta med det som kan bekymra och få hjälp med att komma vidare.

Traktater!

Vad gör du för-att vinna din nästa för Gud? Vet du som bor i samma höghus, samma kvarter, samma by som du om att de har en människa i närheten som tror på Jesus?

Du träffar alltid nya människor; rastlösa, ångestladdade, som kan få vägledning till frid genom en personligt överlämnad traktat. Utnyttja din tid till att evangelisera!

DET GÄLLER DIG!

Traktaten som ställer människan inför allvaret: Himmel eller helvete. Nu är det frälsningens dag. Enkel. Mycket bra i själavinnarbete.

DET GÄLLER DEJ!

FRÄLS! eller FÖRLÖRD! HEMMEL eller HELVETE? Alla har gott och ont: att vara i himlen eller i helvetet. VAD SKALL DU GÖRA FÖR ATT DU FRÄLS? Beträdda: Det goda i ditt hjärta. Törne Jesus i Guds ljus. Har du bört dig vid och återställt? Be: 1:18. Åk till Maranata (Apg 2:21)

VAD SKALL DU GÖRA FÖR ATT DU EVIGT FÄRLÖRD? Begravning: för att du inte vill dö. Gå till Maranata (Apg 2:21)

Har du ditt hjärta i Jesus? Har du ditt hjärta i Jesus?

Pris: 100 st för 6:

Box 344,
10124 Stockholm
Tel. 08-235 230

Skolans dekadans

□ Det är med en känsla ända till tårar jag läst vad lärare, psykologer och föräldrar skrivit om de svårigheter de haft att kämpa med i skolan dagligen. Min skoltid som barn var länge sedan i tiden, då jag nu är en till åren kommen pigg pensionär och är i hög grad intresserad av vad som rör sig i tiden och icke minst skolans ställning under min egen skoltid. Då i början av detta århundrade var det en helt annan anda i skolan än vad fallet är idag.

Jag slutade grundskolan och övergick till en mellanskola sedan jag gått där i 6 1/2 år. Det kan ju hända att jag hade vad man något oegentligt kallar "tur" ifråga om lärare. De första 3 1/2 åren hade jag till lärare en släkting, en min faster som var särskilt lämpad för lärarkallet, och de övriga åren magistrar, vilka i sanning var auktoritativa och energiska underervisare och som då sannerligen inte kेलade med ostyriga pojkars beteende. Den som var alltför stursk fick i svårare fall känna hur rottingen smakade, men i intet fall märkte jag att de tuktrade grabbarna blev upproriska för det, utan de tog sin bestraffning som små män som vill bättra sig.

Jag vill inte skryta, ty jag slapp sådan upptuktelse i skolan, men hemma kunde jag få ris och det var rättvist och behövt. Nu vill jag säga att för min egen del är jag glad för denna tuktan, som stämmer med Guds ords anvisningar. I mitt föräldrahem blev jag rättvist agad. Det var en förmån som jag åtnjöt även om det sved.

"Charity begins at home", säger engelsmannen, och det är okay, ty den verkliga kärleken är befriad från den mesiga överbeskyddande attityden föräldrar ofta nu för tiden bevisar mot sina barn, och då denna påverkar dem i negativ riktning är den alldeles förkastlig.

Den verkliga kärleken till barnen sätter pli i dem och giver dem sant positiva ambitioner.

Den sliskiga föräldrakärleken verkar däremot så, att barnet antingen blir övermodigt, översittande och onödigt uppkäftigt eller blir barnet en ohjälplig mes som ingenting vågar och ingenting företar sig. Ifråga om detta syndas det i dessa dagar både skolan och föräldrahemmet. Alla sådana attityder är i högsta grad störande och negativa för både barnet och dess omgivning.

forts. sid 16

Radio Maranata sänder mest av alla i närradion i Malmö. Radion är en strålande möjlighet att evangelisera. Här är en direktsändning som leds av Hans Brynte t.v. tillsammans med Rainer Germeroth, Jaana Karjalainen, Tuula Huara. Tekniker är Karin Setterman.

Maranatagruppen i MALMÖ går nya vägar

Kristendom är också vardags- och arbetsliv

Text: Ulla Näsholm. Foto: Rainer Germeroth.

Dagens specialiserade samhälle har lett till att förfärligt många människor slagits ut. När det blev dags att etablera ny verksamhet i Malmö, beslöt sig Hans Brynte och hans medarbetare för att från grunden ta itu med missförhållandena. Människor skulle inte bara bli fräls- ta utan också erbjudas möjlighet att bevaras i en prak- tisk vardagskristendom. Man startade ett eget företag, egen skola för barnen, egen radioverksamhet m.m. Midnattsropet har besökt vännerna i Malmö och berättar därifrån.

För ungefär ett halvår sedan flyttade en storfamilj till Malmö. Adressen är Tär- ningsholmsgatan 6 och det ligger i Slottsta- den, en lite exklusivare del av stan, vilket också märks på de människor man möter i affären och träffar på bussen eller prome- naden.

En lördagseftermiddag anlände vi alltså till Malmö och högkvarteret där familjen Brynte residerar med sina medarbetare och syskon. Över hela fönstret stod skylten "Pilgrimsskolan" och den första som mötte oss var Karin Setterman, som med sitt strålande glada leende gjorde att vi kände oss väldigt välkomnade. Karin kommer egentligen från Karlstad men har flyttat till Malmö, där hennes huvuduppgift är radi- on. Storfamiljen sänder över närradion el- va timmar i veckan och där har Karin det mesta och största ansvaret. Karin är utbildad förskollärare och det passar ju bra i Pilgrimsskolan. I den inryms ju allting, och i den skolan får vi vara både lärare och ele- ver och hjälpa varandra vidare på fräls- ningens väg.

På väggarna i den lilla lokalen, kallad Pilgrimssalen eller Storstugan, finns det uppsatta bokstäver i både små och stora storlekar och färger. Det pågår också hem- undervisning, där flera barn undervisas i denna kombinerade mötes- och undervis- ningslokal.

Vi gick en liten husesyn och började längst upp, dvs. två trappor upp där en fyrrumslägenhet finns. Det som slog emot oss var en glad nybyggar- och pionjärstämning; det var ingen prydligt skött liten lägenhet med vartenda dammkorn borta och parketten så blank att ingen vågar gå in där med skor på, utan det var liv och rörelse.

Lagade massor med mat

I ett hörn stod sex barn i en ring och sjöng: "Björnen sover", och deras sång borde närmast kunnat väcka flera björnar. Vid spisen stod husmor och fembarnsmamman Ann-Margreth Brynte och lagade mat åt ett helt kompani, tycktes det. Det var lite svårt att göra sig hörd i sorlet, och jag undrade lite stillsamt om det var så här varje dag. Men det var ingen undervisning på lördag-söndag och många gäster hade kommit och flera väntades, och därför bars matbord och stolar ner från lägenheten till lokalen, där det dukades till fest. Därför var också stämningen så avspänd och oemotståndligt glad, vilket barnen gav uttryck för i både lekar och sång. Förvånade hyresgäster kunde möta glada maranata-vänner med dukar, blommor, bestick etc, på väg ner för trapporna, och man log lite trevande mot denna ovana syn i ett svenskt hyreshus.

—Hur trivs ni i Malmö?

—Jo, vi trivs bra; du ser själv hur det är, skrattade Ann-Margreth, medan hon försökte göra sig hörd bland kastruller och glada barnaröster och envisa telefonsignaler.

—Det är klart att det är jobbigt ibland, men så är det ju överallt. Fördelen för oss här är att vi är så pass få att vi fortfarande kan ha inblick i varandras uppgifter, och det gör att vi har större förståelse för varandra och kan också hjälpa till på fler områden.

Karin Settermans huvuduppgift är radiosändningar. Det handlar om hela elva timmars sändningstid i veckan.

Ann-Margreth Brynte undervisar själv sina barn Johan, 10 år, och Jakob, 8 år.

Hemundervisningen stoppas?

□Lagförslaget om en förändring av rätten till hemundervisning ligger just nu hos regeringen men skall eventuellt upp i lagrådet efter årsskiftet. Ännu föreligger visserligen inget beslut men enligt planerna står lagförslaget på tur efter det att budgetarbetet är avslutat. Det enda som sker just nu är att man håller på att fila på propositionen, säger Olof Marcusson på utbildningsdepartemen-

tet. Regeringen vill genom den nya lagen stoppa hemundervisning i storfamilj och tvinga föräldrarna starta skola.

Lagrådet består av sex höga jurister som på regeringens vägnar skall granska lagförslag och deras juridiska hållbarhet innan de läggs fram i riksdagen. I lagrådet tas endast de viktigaste och känsligaste lagförslagen upp.

Jag kom att tänka på vad Ann-Margreth sa för någon tid sedan i ett möte:

—När jag var nyfrälst hade jag en längtan efter ett stort hus, där jag skulle kunna få vara med om att ta hand om människor och hjälpa dem vidare. Nu har det genom storfamiljen blivit möjligt att ta hand om och hjälpa varandra på ett annat sätt än tidigare.

Det är ju inget stort hus syskonen har, men väl en stor lägenhet. Ändå är de ganska trångboddade och även om ingen klagade eller surade så var man överens om att det skulle vara bra med lite större utrymme. Drömmen är fortfarande ett stort hus, och vem vet; kanske de snart kan flytta in i ett alldeles eget hus. Det är i alla fall ett böneämne och en önskan man har.

Radion betyder mycket

Nere, alldeles i anslutning till lokalen, finns en liten studio, dvs. ett litet rum med dörren öppen för kontakt med själva samlingsalen där mötena hålls och också inspelningar görs både direkt och på band.

Ann-Margreth berättade om radion och vad den betydde.

—Varje dag ringer det åtminstone en, oftast flera, som vill tacka för programmet eller har synpunkter på det. Sändaren har dessutom så lång räckvidd att den når ända

till Eslöv. Därifrån har vi fått kontakt med människor som nu flyttat in i vår gemenskap.

Så långt Ann-Margreth som inte är främmande för radioarbetet: att vara programledare, producera och t o m tekniker ibland.

Fantastiskt med gemenskapen

Cecilia Berge är en av dem som genom radion kommit i kontakt med maranata-gruppen. Cecilia blev frälst för sju år sedan och har sedan dess upplevt hur Gud lett henne. Hon har ett mycket personligt och nära förhållande till Jesus Kristus.

—Jag gick inte så ofta i den kyrka jag tillhörde. Det var som jag sökte efter mera och längtade efter något annat.

—Så kom jag att lyssna till de program som går över närradion, och genom dem så tog jag kontakt med gruppen här och har nu också tagit steget och flyttat in i storfamiljen.

—Hur har det gått, tycker du?

—Det är klart att det är jobbigt ibland. Och när gång får jag faktiskt göra sånt som jag egentligen inte vill eller tycker om. Men jag tycker att det är fantastiskt med gemenskapen här och det är en sak som jag särskilt

vänd!

"Det är fint med storfamiljen för sådana som är ensamma"

forts. fr. föreg. sida

skilt skulle vilja poängtera.

— Jag vet inte alls hur jag skall uttrycka mig, men jag vill gärna säga hur fint det är med storfamiljen för sådana som är ensamma föräldrar.

— Sedan en tid tillbaka är jag ensam med två barn, och då är det en väldig tillgång att få bo och arbeta på det här sättet.

Förutom att Cecilia delar på hushållsarbetet tillsammans med de andra, så arbetar hon också i bageriet.

På Geijersgatan 55 finns ett bageri och i anslutning till det en närbutik med ett litet kafé.

Där bakas nu matbröd: de mest fantastiska wienerbröd, bullar etc. Det som är gemensamt för dem som bakar, är att ingen har sysslat med sådant förut. Hans Brynte som man för det mesta sett bakom bandspelare och mikrofoner — han var också den som tog initiativet till ljudanläggningen på Johannelund och byggde upp en studio och började spela in möten etc — lärde sig nu också baka. Det gjorde han dessutom så bra att han kunde undervisa de andra, och nu hjälper alla till i bageriet.

Idag var det Jaana Karjalainen som bakade. Jaana har lärt sig det och många andra saker sedan hon kom till storfamiljen, där arbetet är både varierande, ansträngande och inspirerande.

Frälst genom en traktat

I affären var idag Tuula Huara. Hon blev frälst på Gamla Bro 1977 och berättade på vilket sätt hon kom i kontakt med församlingen i Stockholm.

—1976 hade jag fått en traktat om mötena och serveringen och lade den i en byrålåda. Ett år senare, när jag hade det väldigt svårt och inte visste vad jag skulle ta mig till, kom jag att tänka på den där lappen jag hade lagt undan.

— Jag letade fram den, tittade på den, lade undan den och tog fram den igen. Slutligen tog jag mod till mig och skrev ett brev, som jag adresserade till serveringen Gamla Bro.

—Jag fick svar, och på det sättet knöts kontakten, och jag kom till mötena och fick uppleva frälsning. Jag blev döpt i församlingen ett år senare, och 1978 flyttade jag in i storfamiljen i Bromma där jag bodde en tid.

— När det är så här mycket arbete och inbor rätt trångt, måste det väl bli konflikter.

Cecilia Berge i full färd med att baka bröd till försäljning.

Hur löser ni dem? frågade jag.

— Ja, hur vi gör sade Tuula med glimten i ögat. Vi bråkar och slåss. Eller, sade hon allvarligare, vi talar med varandra om det som är svårt och på det sättet löser vi problemen, och det har inte varit några större svårigheter.

I affären finns också Midnattsropet i tidningsstället, och över hyllorna där man väntar sig finna kommersiell reklam står det om närradion. Tydligt kan man se att det inte är någon vanlig affär, och de som arbetar där ser det som sin främsta och viktigaste uppgift att vara vittnen.

Den lilla intima serveringen ser ut att vara från ett annat land än Sverige. Spanien, Italien, ja, vilket land som helst, den ser in-

Tuula Huara sköter också det administrativa. Allting redovisas mycket noggrant.

te ett dugg svensk ut. Enkla små träbord och rödrita gardinkappor över fönstren ger den en lite kontinental och spännande atmosfär.

Det är också meningen att det skall bli möten i serveringen. Små "stugmöten" kan man ha där och samla kvarterets folk för att ge dem evangelium, det är en önskan att inom den närmaste tiden kunna genomföra det.

Var på väg till en kibbutz

En som också hjälper till en del bl a i bageriet, men mest på andra områden än bakningens, är Lars Enlund. Han har nyss flyttat in i storfamiljen. När det var som mest svårt, folk var trötta och slutkörd, dök han upp och har verkligen utfört ett fint arbete, sade syskonen.

Lars är elektriker.

— Hur hamnade du här?

—Jag hade haft kontakt med Maranata förut och nu verkade det mest vara slumpen som gjorde att jag kom hit. Jag var på väg till en kibbutz; det var en sak som jag länge velat göra, men så hamnade jag här och har stannat hos storfamiljen.

Gruppen har också skaffat sig ett offsettryckeri och där skall man börja med att göra traktater och skrifter, och det är meningen att Lars skall sätta sig in i den grenen för att också genom det tryckta ordet nå ut till människorna.

Kör brödbil

Rainer Germeroth, är en annan broder som också ganska nyligen flyttat till Malmö och in i storfamiljen. Han blev frälst för några år sedan och berättade själv:

Även barnen får lära sig känna ansvar och delaktighet i arbetet. Här släpar Johan och Jakob in en kartong med jäst i bageriet.

— Jag blev frälst under tälmötena i Stockholm för några år sedan och sen blev jag döpt i församlingen. Det var Hans Brynte som döpte mig. Att jag kom hit ner ser jag som en Guds ledning, och jag upplever verkligen det som en kallelse att vara här.

Jag kör brödbil, sade Rainer och visade bilen som stod utanför lokalen. För mig verkade det mera vara som någon slags varubuss han kör runt med.

— Det är ju så att vårt arbete mer och mer har blivit lagt på hantverk och handel. Vi gör bytesaffärer etc. Jag får ägg av bönderna och de får bröd av mig.

— På förmiddagarna kör jag ut bröd till fasta kunder och på eftermiddagarna åker jag till landsbygden med mina varor.

— Där kommer jag i kontakt med många, och genom att närradion har så stor räckvidd här i Malmö, är det många som har frågor angående radion, och de bjuder mig på kaffe och vi samtalar.

— Jag har alltid Midnattsropet med mig och för mig är det här verkligen en mission. Jag är så glad över att genom den här bilen komma i kontakt med människorna på landsbygden.

— Trots TV, bilar och materiellt välstånd är människorna ganska isolerade. Brödbilen jag kör blir då liksom ett välkommet avbrott och lite av en nyhetsbyrå. Jag får ofta tillfällen att vittna och lämna också en tidning till varje kund.

Rainer är egentligen styrman och har jobbat med det tills han blev frälst. Nu vill han tjäna Gud och gör det på det sätt han just nu finner bäst. Men det där med havet, båtar och så, är inget som han för den skull har lagt på hyllan.

Vännerna i Malmö har planer och förhandlingar om en båt, som om en tid för-

I närbutiken står Jaana Karjalainen och expedierar kunder. Brödet går åt som smör i solsken.

hoppningsvis kommer att bli maranatafolkets. Då finns Rainer där som en självklar styrman och kan ställa sitt kunnande och sin utbildning i tjänst. Än så länge är det inget bestämt om vad man kan använda båten till, men det finns många planer. Rainer berättade:

Missionsbåt med många möjligheter

— Båten skall vara en missions- och evangelisationsbåt. Det finns många möjligheter och olika användningsområden för den. Ett exempel är att ha den som charterbåt, för radiosändningar etc etc.

— Det är inom fyra områden det behövs personal på båten och vi har folk på tre områden. Det nautiska står jag för, det maskinella är heller inget problem och sen är det köks- eller kabyssidan. Radiotelegrafist är den fjärde sidan, men det löser sig nog, det tror jag.

Rainer verkade full av inspirations- och framtidstro och berättade också att han och Hans Brynte ovetande om varandra arbetat med samma projekt, Hans i Malmö och Rainer i Stockholm. Båda var övertygade om att båten skulle vara bra för det missionsprojekt de sökte tor. Efter en del turer fram och tillbaka kom de underfund

med detta som man kan se som ett lustigt sammanträffande, men som vi tror att Gud har verkat och lett för att visa att han är med och leder också i de här sakerna som ju är så angelägna för Guds rike.

Genom storfamiljen har möjligheterna att sprida evangelium ökat med flera hundra procent, tycker jag. Hemundervisning, arbete för att försörja sig och också kunna dela till evangelisation och mission, är en möjlighet genom storfamiljen. Genom den samlade inre enheten får man större slagkraft att kunna nå ut, det har syskonen förstått och tagit vara på.

Vad är det som driver människor att arbeta på ett så osjälviskt och utgivande sätt? Det kan bara vara Guds kärlek som gör att de önskar se människor frälsta och genom *allt* som görs förmedla evangelium, vare sig det är i radion, bageriet, affären eller i proklamationer på gator och torg.

Nu är en del av de som bor och arbetar i storfamiljen nämnda. Givetvis måste det också sägas att det finns andra vänner i församlingen än de som bor i själva storfamiljen, och de gör en stor insats på många sätt. Men nu ville vi presentera storfamiljen och deras arbete främst genom Pilgrimstjänst — storfamiljernas eget småföretag, där alla är med och gör sin insats och hjälper till med försörjningen samtidigt som man genom handel och hantverk för evangelium vidare.

Mycket har hänt på kort tid

Hans Brynte, som är husfar och föreståndare för gruppen i Malmö, är en mycket upptagen person och det var i det när-

vänd!

Lyssna till
RADIO MARANATA!
Malmö 90,2 MHz

Månd - fred 10.00 - 11.00
Månd - tors 19.30 - 20.30
Lörd - sönd 19.30 - 20.30

Skall Marieholm bli missionsbåt?

Ovan: Marieholm ligger f.n. vid kajen i Malmö och väntar på beslut om vidare öden. Arne Imsen blickar ner från relingen.

T.h.: Rainer Germeroth och Hans Brynte diskuterar tekniska detaljer.

forts. fr. föreg. sida

maste omöjligt att få något längre samtal med honom, visade det sig. Men tillsammans med vännerna och syskonen vill han vidare och visar genom sitt personliga föredöme på en framkomlig väg.

Han sade i alla fall i förbifarten:

—Det där med båten, som vi talat så mycket om och bett till Gud om, verkar nu gå i uppfyllelse.

Och jag var med och tittade på båten, hörde pianerna om vad man kunde göra, och jag rycktes med av entusiasmen och förstod att det här är ju verkligen en möjlighet. Tänk att få ha en radiostation mitt ute på havet, och tänk att kunna åka och hälsa på missionärerna...! Det var många möjligheter och perspektiv som öppnades, tyckte jag.

Det är oerhört mycket som hänt i Malmö

på bara en kort tid. Arbetet har växt explosionsartat och man förstår hur viktigt det är med ett fäste i Malmö med tanke på hur nära kontinenten stan ligger med alla möjligheter det ger att få kontakter och nå längre än till själva stan.

Efter mötena i storstugan på söndagen, då vi åt åtminstone 30-40 personer, sade Hans ivrigt och allvarligt:

— Nu vet jag hur vi skall göra. Vi måste samlas åtminstone några gånger i veckan till gemensam måltid, då vännerna som inte bor i själva storfamiljen också kan vara med.

— Jag har tänkt att vi skulle stänga affären några timmar, så att vi kan vara med allesammans. Det blir lätt så att eftersom arbetet tar så stor del av vår tid, kanske vi blir splittrade och träffas inte heller så ofta tillsammans. Nu önskar jag att alla skall vara med, och vi kan ha brödsbrytelse och dela gemenskapen vid bordet och på det sättet odla samvaron med varandra och känna delaktigheten genom att vi gör så här.

När Hans och Ann-Margreth bodde i pojkbarracken på Johannelund började de med att samla till speciella husförsamlingsmöten. De har fortfarande kvar sin speciella känsla för den enskilda människan och vill vårda sig om henne. Mitt i frontkriget är det viktigt med den självvårdande sidan, då man lyssnar och tar hand om varandra genom att umgås.

forts. fr. sid. 11

SKOLANS DEKADANS

Tyvärr bringar de styrande i vårt land det därhän allt mer och mer genom en påtaglig eftergiftspolitik emot den dekadans som gör sig allt bredare i samhället. Denna negativism poängteras av den nyligen av riksdagen med stor majoritet antagna lagen om förbud att aga sina egna lärjungar och sina bröstarvingar.

Det kan här efter uppträda så övermåttan absurda fataliteter, att den unge som fått några välförtjänta klatschar i baken som utesluter varaktigt men, men svider en stund, kan säga följdriktigt till pappa, mamma eller läraren: "Nu anmäler jag dig för myndigheten för att du agade mig på detta sätt!" Pappa/mamma eller lärare kan omöjligen som förr säga något sakligt att avstyra detta och de måste såsom lojala medborgare foga sig i att på detta sätt bli utskämda. För en sådan oförsämdhet ifrån ungens sida har de ingen möjlighet att frita sig.

Till slut vill jag säga det, och däri instämmer jag varmt i samma tankegångar som framskyttat i pressdebatten om grundskolan, att uppfostran börjar i hemmet för att skolgången skall handhas med erforderlig disciplin, auktoritet, tröst och uppmuntran såväl i skolan som i hemmet.

Både i hemmet och i skolan måste det högsta idealet framhållas för barnet till efterföljelse, ett absolut ideal, och det är Jesus Kristus. Det tänkte inte minst min kära hädangångna mor allvarligt på när jag och mina bröder var små. Har man den ledstjärnan i hjärtat, så ordnar sig livets många trubbel på ett underbart sätt. Jesus ske tack, lov och ära!

Harald Ljungström
"gammal pensionär"

Tack alla prenumeranter!

Vi på Midnattsropets expedition, redaktion och tryckeri vill med almanackan som bifogas denna tidning tacka alla prenumeranter för året som ligger bakom. Vi tackar för det stöd och den hjälp vi fått under tryckeriets första verksamhetsår och hoppas slutligen på fortsatt och utvidgat samarbete i väckelsens tjänst kommande år.

Maranatahälsningar från
red. exp. och tryckeri genom
ansv. utg. Finn-Arne Imsen

VÄLKOMMEN
att besöka oss i Malmö!

Storfamiljen
Tärningsholmsgatan 6
217 51 MALMÖ
tel. 040 / 655 00

RADIO MARANATA
tel. 040 / 655 55

LILLA BAGERIET
Geljersgatan 55
tel. 040 / 157 77

Dagbok från Gärdshyttans Gård

692 02 Hammar
Tel. 0583-707 00

En hälsning från Gärdshyttan.

Idag skiner solen här på Gärdshyttan. Det känns att vi har kommit in i november, för det är kallt. Lite snö har vi också; det kom lite igår kväll och pudrade den frusna backen vit.

Helgen är över och alla är i full fart igen. Gunno och Tommy åkte till Stockholm i morse. De skulle lämna tillbaka en lastbil, som vi har lånat. Lånat till vad? Jo, våra kära vänner Leif och Birgitta Johansson har flyttat hit till oss med lilla, nästan nyfödda Ellinor, 2 1/2 månad, Anders, snart 11 år, Martin 16 år och lilla Trulsan, en liten duktig musfångare, som behövs väl i källaren.

Vi är obeskrivligt glada över att de kom hit, och vi hoppas att de känner hur varmt välkomna de är. Gud har sett att vi behövde förstärkning.

Vi har ganska mycket att greja med här på Gärdshyttan, må ni tro. Jag skall försöka berätta lite mer om vad vi gör en vanlig måndagsförmiddag.

Vi kan ju fortsätta med att beskriva vad som händer i köket. Där håller Monica på med att göra 11-kaffet. Vännerna Fridlunds är här och hälsar på. De bor ju inte så långt borta, bara ett par kilometer.

Lasse Eriksson är i skogen och plockar vitmossa tillsammans med de två yngsta bröderna på Gärdshyttan: John, 3 år, och David, 5 år.

Solveig har jag inte sett till idag, men jag förmodar att hon sitter och väver. Hon brukar göra det.

Nere i lilla huset sitter Karin och undervisar sina båda största flickor, Hanna, 9, och Ingrid, 7, medan lilla Matilda, 11 månader, kryper omkring på golvet. Karin berättar att

Peter, hennes man, är på deras vind och gör sista handtaget på en barnkammare som han har snickrat. De tre största barnen, som hittills har sovit i vardagsrummet, skall snart få flytta upp i sitt nya rum. Peter skall bara sätta fast handtaget på dörren först.

Bengt som kom ut från fängelset igår, han fick 2 månader för totalvägran, är ute hos fåren Pia och Fia. Han gör en foderhäck åt dem. Pia och Fia är väldigt intresserade av vad han håller på med. De följer honom nyfiket och verkar trivas med sällskap.

Nu har jag skrivit om alla utom Gertrud. Hon är inte hemma denna vecka, utan är på resa till sina hembygder. På onsdag kommer hon igen.

Det är spännande att se vad Gud gör. Jag måste berätta om affären också. I Motala har vi en liten affär, där vi säljer allt möjligt men mest begagnade kläder. Det bästa med affären är ändå att genom den når vi många människor. Både Monica och Peter har redan berättat, att de fått tala med flera kunder om Jesus och arbetet.

Ja, nu väntar en lång, mörk vinter. Men i våra hjärtan är det ljus. Vi är tacksamma för att Gud har låtit sitt ljus, Jesus Kristus, ta sin boning i oss. Han bor där genom tron. Och som Gunno läste ur Guds Ord häromkvällen: "Må vi se på Jesus, trons hövding och fullkomnare". Det är på Jesus vi får se i alla livets förhållanden. Han är trofast.

"Hans namn, vare ära, det håller, att leva och dö på hans bud".

Det här var bara en liten hälsning från oss här på Gärdshyttan, en helt vanlig måndagsförmiddag. Vi önskar er alla Guds rika välsignelse och kom ihåg att ta med oss i edra förböner!

Den 10/11 1980, måndag!

Ellinor Henström

Den nyöppnade butiken i Motala. Mest säljer man kläder.

Nytt år 1981!

Glöm ej
sända in
prenumerations-
avgiften för
Midnattsropet!
pg 57 16 20 - 4

ARNE BJÖRKMAN

den andre förde fram en åsikt om en sorts allmänfrålsning för hela mänskligheten utan personlig omvändelse.

Vad var sanning? frågade jag mig ännu en gång. Vilken av dessa filosofer hade rätt?

(Så här efteråt kan man fundera över varför jag inte då fick fatt på sanningen om på-nytt-födelsen, när den ligger så nära. Det finns kyrkor, församlingar och enskilda kristna, som förkunnar budskapet om Kristus som personlig frälsare. Varför sökte jag mig inte dit? Och varför hamnar så många sökare i olika religiösa grupper, som står utanför Kristus?

Den marxistiska synen

Marx hävdade, att religionen var opium för folket. Under de år, då jag var både andlig sökare och någon sorts marxist, ville jag byta ut ordet religion mot kyrka. Kyrkan var opium för folket! För kyrkan hade alltid ställt sig på folkförtryckarnas sida i den sociala kampen. Prästerna hade slagit de fattiga i huvudet med bibeln och godtyckligt och hycklande citerat, att de skulle vara överheten underdåniga. Präster och kapitalister hade sövt ner människorna i religiös hopplöshet och socialt armod. Inte undra på att kommunisterna ville sopa rent, då de kom till makten!

Så här efteråt kan jag tillägga: Marx visste nog inte hur rätt han hade, då han skrev, att religionen är opium för folket. Kyrkor, församlingar och religiösa föreningar, där kristuslivet saknades är lika med religion. Och religionen förslavar människan lika mycket som opiumruset. I stället för ett glädjefullt äkta liv blir det religiösa övningar av olika slag. Och religiösa övningar är död.

Det människorna behöver i stället för politik och religion är *livet i Kristus*.

Innan jag blev på-nytt-född och började min vandring på frälsningens väg, så var jag religiös. Jag läste religiösa böcker och strävade efter att leva upp till de religiösa ideal jag upplevde som sanna. Men jag saknade glädje, frid, kärlek och kraft att leva, vilket är något av det som finns i *Livet i Kristus*.

I stället levde jag ett synnerligen eländigt liv. Jag led som de flesta andra människor — som saknar Kristuslivet —! av ångest, allmän hopplöshet och psykisk trötthet. Det var ett slags mentalt mörker, kan man säga.

Vad jag vill ha sagt är detta: I den religiösa utlevelsen finns inte livsglädjen, friden och harmonin. Därför kan religionen bli ett slaveri som binder människan i en känsla av

ofullkomlighet och oduglighet. Dessutom är hon okunnig om vilken herre hon tjänar och bär i sitt eget väsen.

Detta var alltså min situation: En religiös sökare som strävade efter andlig visshet och klarsyn men som var bunden i det religiösa okets band.

Vad var sanning?

Vad var sanning? hade jag alltså frågat. Vem var Jesus Kristus? Den frågan hade de två filosoferna väckt i mitt inre. Jag fick brottas med den under flera år, tills sanningen en dag uppenbarades för mig genom ett gudomligt ingripande. För samma inträffade med mig som för ca. 2000 år sen hände med Petrus, som det skildras i Matteus evangelium:

Arne Björkman

När Jesus kom till trakten av Cesarea Filippi, frågade han sina lärjungar: "Vem säger folket, att Människosonen är?" De svarade: "Somliga säger Johannes döparen, andra Elias, andra Jeremias eller en annan av profeterna." Då frågade han dem: "Vem säger då ni att jag är?" Simon Petrus svarade: "Du är Messias, den levande Gudens Son." Då sade Jesus till honom: "Salig är du, Simon, Jonas son! Ty ingen människa har uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen."

Ja, salig var också jag som hade fått denna sanning uppenbarad i mitt inre. Ja, saliga är alla vi, som fått uppleva denna oerhörda gudomliga nåd att få våra ögon öppnade för den andliga hemlighet, som är fördold för människorna. Fördold tills de själva öppnar sig för den!

Tidigare var vi blinda. Vi var lika andliga blinda, som de två som det står om i Matt. 9, var fysiskt blinda. Liksom de fick sin fysiska syn, så fick vi vår andliga syn:

När Jesus gick därifrån, följde två blinda män med honom. De ropade: "Davids son, förbarm dig över oss!" Och då han kom hem, gick de fram till ho-

nom. Jesus frågade dem: "Tror ni att jag kan göra detta?" De svarade honom: "Ja, Herre." Då rörde han vid deras ögon och sade: "Som ni tror, så skall det ske med er!" Och deras ögon öppnades.

Så blev också vi seende! Liksom en blindfödd som har fått sin syn och plötsligt skådar in i en helt ny värld, så öppnades våra andliga ögon, vårt andliga medvetande, och vi fick skåda in i en värld som tidigare varit okänd för oss. Vi fick en ny syn och började se människorna och deras sociala villkor ur ett andligt perspektiv.

Och det är denna självupplevda frälsningskunskap, som varje människa behöver. För den absoluta sanningen om Kristus kan bara uppenbaras genom ett märkligt andligt ingripande. Det får inte räcka med att en religiös auktoritet hävdar det och det som sanning. Människorna måste ner på knä och ropa till himmelens Gud om att han uppenbarar sanningen i deras hjärtan.

Ljuset bröt fram

Efter kortare eller längre bönekamp kommer då ljuset att bryta fram i deras inre och lysa upp hela deras varelse. För det handlar om att få en ny personlighet, ett nytt jag, som börjar sin vandring med Kristus. Och som formas och förvandlas av Honom och Hans Heliga Ord!

Ja, Kristus vill uppenbara sig själv för människorna.

Om vi vill får vi lära känna Honom. Vi får leva tillsammans med Honom. Men Han ger oss inte all kunskap i en enda stor vision. Nej, dag för dag leder Han oss in i en allt djupare visshet — om vi vill öppna oss och ta emot mer undervisning av Honom.

Genom frälsningen väcker Kristus vår sovande ande. Han befruktar den med sin egen ande. Han tar sin boning i våra hjärtan och har då förenat sitt eget själsliv med vårt. Vi har då blivit medvetna om hans närvaro inom oss. Vi har då också blivit medvetna om vårt eget väsens sanna natur. Vi vet att vi är evighetsväsen. Och vi är då inte längre hopplöst bundna till den fysiska tillvaron utan är fria ifrån den, för vi är redan nu införda av Kristus i den himmelska världen.

I denna förening med Kristus ligger även vår seger över synd och död, därför att: "Jag lever, dock icke jag, utan Kristus i mig".

Vi har sålunda bytt satans väg mot Frälsningens väg. Vi har fått en ny herre, en ny konung. Men vår vandring har just börjat. Vi har mycket att se fram emot. Mycket andlig kunskap och andlig tillväxt ligger framför oss och väntar på att bli vår egen-dom, om vi bara fortsätter att vandra och inte slår oss till ro vid vägkanten.

Vi ska framåt, uppåt, hemåt! Vidare går vår väg! ■

BENÅDAD

*Jag är benådad och älskad av Gud
o, underbar kärlek så stor
Och därför höjer jag lovsångens ljud
till Jesus min Herre och bror.*

*Du är benådad och älskad av Gud
och tecknad du är i Hans hand
Och snart kommer Jesus och hämtar sin brud
från syndens och tårarnas land.*

Sissi Hedman

forts. fr. sid. 7

I KRISTUS FINNS...

som Gud hade tänkt, utan det var för att Mose såg så mänskligt på sitt uppdrag.

Så kan man läsa om hur Mose trädde upp inför konungen i Egypten, om hur han stod där med det ena tecknet efter det andra. Tecknen visade sig för Farao, som ändå inte släppte folket. Plågorna kom över Egyptens land så att Farao till sist gav med sig och släppte Israels folk.

Vi läser i fortsättningen om hela ökenvandringen, där Guds under så fantastiskt och påtagbart uppenbarade sig. Ändå, under hela ökenvandringen knorrade folket mot Gud och hela generationen gick under. Det blev en ny generation som slutligen fick gå in i det utlovade landet.

Den här striden, med allt vad den innebar, har våra förfäder i tron kämpat. Så har det varit för alla, men det finns vissa personers exempel som på ett särskilt sätt varit till lärdom för oss därför att vi skall få frimodighet. Kunde Gud använda Mose, då kan Gud använda oss också, det lovar jag.

HERRENS ord kom till mig; han sade: "Förrän jag danade dig i moderlivet, utvalde jag dig, och förrän du utgick ur modersskötet, helgade jag dig; jag satte dig till en profet för folken."

Men jag svarade: "Ack Herre, HERRE! Se, jag förstår icke att tala, ty jag är för ung."

Då sade HERREN till mig: "Säg icke: 'jag är för ung', utan gå åstad, vart jag än sänder dig, och tala, vad jag än bjuder dig. Frukta icke för dem; ty jag är med dig och vill hjälpa dig, säger HERREN."

Och HERREN räckte ut sin hand och rörde vid min mun; och HERREN sade till mig: "Se, jag lägger mina ord i din mun. Ja, jag sätter dig i dag över folk och riken, för att du skall upprycka och nedbryta, förgöra och fördärva, uppbygga och plantera" (Jer. 1:4-10).

Här har vi en exakt sammanställning vad hela vår uppgift handlar om. Hela församlingens uppgift ser vi komprimerat i de här få verserna. Jeremia i Gamla testamentet och Timoteus i Nya testamentet ansågs för unga men Gud tog inte hänsyn till det. Uppgiften handlade ändå om att upprycka, nedbryta, förgöra, fördärva, uppbygga och plantera.

Vi ser här hela arsenalen av våra uppgifter. Det är faktiskt inte bara att vara till välsignelse utan också att vara till dom för folken. Det här vill jag gärna ha med för att vi skall förstå brottningskampen som vi kommer in i. Ha det i minnet, vad profeterna utkämpat och vad det slagits för — det är inget nytt utan urgammalt och bibliskt.

Nu skall vi se om det här har någon förankring på NT:s mark. Var det så här också för lärjungarna? Det borde vara så, att när Jesus kom, då skulle det vara fina, välkända och respekterade människor han plockade ut. Med Jesus kom ju fulländningen.

De lämnade sina arbeten

Jesus kallade sina lärjungar direkt från fiskafänget och från andra yrken. I Matt. 4 läser vi om hur Jesus kallade lärjungarna till tjänst — till ett stort uppdrag. Han sade: "Jag skall göra eder till människofiskare".

Jag kan se lärjungarna för mig. De var säkerligen både stolta och glada — och vilken vision de hade, när Jesus kom med det här budskapet till dem! Jag förmodar att de hade väntat på något och även på att göra något radikalt för Guds rike. Liksom de flesta andra väntade de på nationens förlösning.

Så är det väl också många gånger för oss när vi kommer till Jesus. Vi har väl inte riktigt klart för oss vad det handlar om. Vi har våra egna tankar och planer på hur vi skall tackla problemen, hur vi skall förverkliga missionsuppdraget, och det blandar vi också upp med våra egna ambitioner och intentioner.

Det blev väl inte riktigt som lärjungarna

hade tänkt sig. De började att leva tillsammans med Jesus, och det blev under enkla förhållanden. Det var mycket som bröts sönder av deras tankar och föreställningar.

Det märkliga var att då började de tala om vilken bland dem som var störst, vilken som skulle sitta främst i himmelriket och hur de skulle hjälpa Jesus i hans gärning.

"Nu är Jesus trött; ni kan inte komma med barnen nu", "Ni får vänta lite; Mästaren skall vila", osv.

De gjorde precis som vi, när vi lägger händerna på det Gud vill göra och vill hjälpa honom att göra det på det *bästa* sättet. Jesus lät lärjungarna vara. Han förkastade eller dömde ingen för att han förgick sig eller överilade sig.

Under hela Jesu vandring de tre åren kan vi följa lärjungarna i ett kolossalt spel. Det är egentligen ett psykodrama som är skakande att läsa om och vi kan se hur alla mänskliga defekter blommar ut i Jesu närhet.

När vi kommer till Jesus skall vi bli något alldeles extra perfekta, tänker vi oss. Så kommer lagen som en fruktansvärd dom över oss, och det märkliga är att det händer när man mött Jesus — inte *innan*. Lärjungarna hade inte den här kampen innan, därför att då visste de inte om sina defekter och de trodde säkert att de var de mest förtjusande individer. Möjligtvis var det så också, om man ser med mänskliga ögon. Men de kände ännu inte sig själva.

Och vem av oss vill känna sig själv och komma underfund om att vi är några riktiga ynkyggar. Det är ingen som vill vara med om det.

Själverömmelse

"Jag har varit så snäll hemma, så duktig i skolan" etc etc. I all oändlighet kommer man med sina självverömmelser. Plötsligt när man kommer till Jesus upptäcker man att man gör en massa saker som man aldrig skulle ha gjort annars. Så anklagar människorna: "Titta han är frälst", säger man.

Men det är inte världens människor som säger så. Människorna i världen avkräver inte något av de frälsta, för de känner sig själva. Men från kyrkans håll kommer man med sitt långa pekfinger och säger: "Du är med i Maranata, du?" "Du som går ut med så höga krav och anser dig vara förmer; nu kommer du med ditt budskap. Skulle vi lyssna till dig, kanske?" säger man föraktfullt.

Så kanske det går dithän att man lyssnar på budskapet, ger det rätt och börjar anklaga sig själv. Men det gör aldrig Jesus. Det är det som är vår styrka. Jesus är försoningen och han uppenbarar försoningens hemlighet och visar att Gud aldrig i någon fas utesluter någon som längtar efter att leva för Gud. Mitt i det här dramat och den här kampen så är det vad Jesus har gjort på Golgata som gäller. *vänd!*

I KRISTUS FINNS...

Den här processen förklarar bibeln i ett väldigt intressant kapitel, där vi kan läsa om allt detta. Det är Romarbrevet. Det är viktigt att se och förstå vad Gud gör med oss. Råds inte och förskräcks inte över den du är! Låt dig inte fördömas varken av ditt eget samvete eller vad andra säger, utan anbefall dig åt Herren! Han klarar av att föstra både dig och mig och har också tid med oss och resurser att börja på nytt igen om vi misslyckas.

Petrus är en nyckelperson som har mycket att lära oss. Han sitter vid bordet och lovar Jesus att älska honom ända in i döden. "Om än alla överger dig, så skall jag aldrig göra det..."

Man kan förstå att Petrus hela tiden byggs upp av det han säger. Han känner sig starkare och starkare och om han inte fått vara med om den här slutuppgörelsen, när han lärde känna sig själv, då hade han helt förstört och förväpskat Jesu budskap.

När budskapet kommer till oss, tänker vi: "Nu skall jag sannerligen förverkliga det här". "Nu skall vi lyckas". Så börjar vi räkna med oss själva och vad vi kan göra. Tänk vilket fantastiskt budskap, vilka tankar, vilka meningar, vilka regler när det gäller familjeliv, samliv och församlingar! Och så rusar vi åstad för att förverkliga budskapet.

Klarar inte kraven

De flesta som inte hamnar i en församlingssamfund där själva församlingen finns, dukar under för trycket och klarar inte omgivningens krav. För att vi skall bättre förstå hur vi skall behandla nyfrälsta, vill jag säga så här: De kommer till våra möten, vi ber för dem och de upplever frälsning och befrielse. Sätter vi då pekfinger på dem och kommer med krav, är de snart borta, därför att de misslyckas att uppfylla de förväntningar som ställs på dem. På måndag känner de sig likadana som förr och det första de gör är att lova sig själva att inte göra det eller det.

Det är då vi skulle vara där och räcka ut handen som Jesus gjorde och hålla dem i handen och säga: "Det går igenom; det är inget problem med det här. Jesus har klarat av det här på Golgata. Stanna du lugnt kvar och Gud kommer att ta hand om dig."

Det är inte så att Gud stryker namnet ur sin bok dagen efter de upplevt frälsningen om de skulle förgå sig eller misslyckas på något sätt. Så arbetar inte Gud, men så arbetar eller tänker vi många gånger. Det känner människorna, för så är trycket i den frikyrkliga världen, där man inte alltid har församlingens ämbete utan jagar varandra med lagens bokstav.

Jag tror också att Petrus var med om att mota bort folk från Jesus. "Nu skall Jesus sova. Nu skall han vila; vi skall ut och köpa mat åt honom." Petrus var ju den mannen som fick vara med om en oerhört skakande händelse i sitt liv. Han hade varit tillsammans med Jesus så länge och sedan på sista dagen svurit trohet till Jesus inför alla lärjungarna och himmelens Gud. Den sista natten svor han inför Jesu fiender och sade: "Jag känner icke den mannen".

Vi måste få kraft

Sedan drog Petrus sig undan och kom ihåg vad Jesus hade sagt till honom. Det måste ha varit en fruktansvärd upplevelse. Men från den dagen räknade inte Petrus med sig själv längre. Det var nog han som kröp längst in i den övre salen och gjorde som Jesus sade: stannade där tills han fick kraft. Hemligheten är att vi måste undfå kraft så det vi gör sker genom Guds kraft och inte är genom något som vi själva

åstadkommer.

Det blir kanske lite schematiskt det här, men jag tror ändå att det kan bli till hjälp för oss, om vi tar med det. Vi läser i Romarbrevet och lägger märke till att i dess första kapitel möter vi en människa som lär känna sig själv. "Alla har syndat", står det. Det heter också längre fram: "Alla har blivit rättfärdiggjorda av tro". Så har vi dopet. Den som låter döpa sig begravas; han ikläder sig samma sak som Jesus. I dopet dör vi bort från oss själva och uppstår med Jesus Kristus till ett nytt liv.

Men trots att bibeln genom Paulus förkunnar detta att vi dör bort från oss själva, så slutar det inte där. Vi möter bilden av oss själva också i Rom. 7. Uppgörelsen sker inte innan jag blev kristen, innan jag mötte evangelium, utan efter att jag fått möta Gud, sedan jag blivit döpt och fått möta Försonaren — när jag fått klart för mig att jag inte tillhör mig själv utan tillhör himmelen. Då plötsligt hemfaller jag åt detta.

HAR DU HÖRT?

Radio Maranata

Stöd radiomissionen!
Postgiro: 49 14 21 - 4

Vi har sammanställt sändningstiderna: (dec. 1980)

STOCKHOLM 88 MHz Tel. 08/23 52 30	JÄRVA 91,2 MHz (Sthlm nordv.) Mån, Fre 20.00 - 21.00 Sön 22.00 - 23.00	KUMLA 94,3 MHz Tel. 019/700 25 Mån, Ons, Fre 20.30 - 21.30 Tis, Tor, Lör 10.00 - 11.00
Tis 8.30 - 8.45 20.30 - 21.00		SANDVIKEN 90 MHz Tel. 026/25 28 18 Tis, Tor 19.00 - 20.00
Ons 23.00 - 24.00	GÖTEBORG 94,9 MHz Tel. 031/22 52 80	UMEÅ 89,8 MHz Tel. 090/19 11 44
Tor 8.30 - 9.15 20.30 - 21.00	Tis, Tor 12.00 - 13.00 Ons 22.00 - 23.00 Fre 19.30 - 20.30 Lör 16.30 - 17.00	Mån 8.30 - 9.30 20.00 - 21.00 Tor 20.00 - 21.00 Sön 12.30 - 13.30
Fre 20.30 - 21.00		
Lör 22.30 - 23.00		
JÖNKÖPING 98,5 MHz Tel. 036/12 12 08	ESKILSTUNA 92,7 MHz Tel. 016/14 04 01	MALMÖ 90,2 MHz Tel. 040/655 55
Mån 19.15 - 20.15	Mån, Ons, Lör 20.00 - 21.00 Tis, Tor 9.00 - 10.00	Mån t.o.m. Fre 10.00 - 11.00 Mån t.o.m. Tor 19.30 - 20.30 Lör, Sön 19.30 - 20.30
Tis 20.30 - 21.30		
Ons, Tor, Fre 20.30 - 21.30		
Lör 19.00 - 20.00		
Sön 20.00 - 20.00		

Vi veta ju, att lagen är andlig, men jag är av köttslig natur, såld till träl under synden. Ty jag kan inte fatta, att jag handlar, såsom jag gör; jag gör ju icke, vad jag vill, men vad jag hatar, det gör jag.

Om jag nu gör det som jag icke vill, så giver jag mitt bifall åt lagen och vidgår, att den är god. Så är det nu icke mer jag, som gör sådant, utan synden, som bor i mig.

Ty jag vet, att i mig, det är i mitt kött, bor icke något gott; viljan är väl tillstädes hos mig, men att göra det goda förmår jag icke. Ja, det goda, som jag vill, gör jag icke; men det onda, som jag icke vill, det gör jag.

Om jag alltså gör, vad jag icke vill, så är det icke mer jag, som gör det, utan synden, som bor i mig. Så finner jag nu hos mig, som har viljan att göra det goda, den lagen, att det onda fastmer är tillstädes hos mig (Rom. 7:14-21).

Vår fruktansvärda natur

Här har vi den teologiska delen. Bibeln beskriver vad våra förfäder i tron varit med om. Vi får kunskap om vad det egentligen handlar om. Här blottas den fruktansvärda natur vi bär på och visas att vi alla har nedbrytande och starka krafter som Gud måste tömma oss på. Vi kan vandra med Gud och gå så länge tills vi slutar att räkna med oss själva. Lyckas inte Gud på annat sätt tillåta han att vi förgår oss på det värsta sätt. Det är då människorna dömt ut oss, när alla dömt oss, mänskligheten, samhället, våra syskon, släkten och vi själva och inget finns kvar, då har Gud möjlighet att göra något.

Det är fruktansvärt att det måste gå så långt, men dit måste vi komma. Detta vill ingen människa vara med om, men det är Guds kärleksfulla uttryckssätt med oss, för utifrån det här kommer något fram med gudomlig karaktär. Då är även helgelsen ett gudomlig verk, för det här är Guds sätt att helga människan.

Men det stannar inte med det här. Läs det triumferande utropet i Rom. 8:1!

Så finnes nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus Jesus.

Den som kommit dithän att han vet med sig att hos honom finnes intet gott, han överlämnar sig åt Kristus och upplever den största befrielse en människa kan göra. Han vågar anbefalla sig i alla livets lägen åt Herren. Han vågar träda upp som Elia, Mose, Petrus och Paulus, som lärjungarna och alla väckelserörelsernas begynnare och fäder har gjort. De gör det med frimodighet därför att de har gjort den här upplevelsen.

Jag kan alltså vara hejdlös när det gäller att förkunna evangelium och behöver aldrig ta hänsyn till mig själv. Gör jag bort mig så har Gud tagit itu med det genom försoningen. Skulle jag vänta tills jag blev så fulländad som jag ville eller önskade, då fick jag vänta tills jag var både död och begravnen. Men i Kristus finns ingen fördömelse. Nu gäller det att skynda ut med detta budskap och ge det till varje människa.

Vi upplever var och en att det finns något i vår varelse som fördömer och dömer, och vi känner trycket bli större och större

— men så kommer Gud, och då finns det ingen fördömelse. Satan har inget att säga.

Tänk vilken försoning — vilket uppgörelse med hela släktet! Tänk att Gud kan lyckas med varenda en! Han tog en mördare och gjorde honom till folkledare. Gud tog Paulus, som hade stått och tittat på hur man slagit de kristna i den första församlingen, hur de förföljt och utrotat dem. Han hade själv gått in i hemmen och slitit ut de troende för att dra dem inför rätta; han blev vår apostol och den som kom med evangelium till vår kultur.

Församlingens stora uppgift

Så finnes nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus Jesus.

För att komma dithän måste vi uppleva känslan av att det här klarar vi inte. Det är församlingens stora uppgift och också storfamiljens uppgift att på samma sätt som Jesus plockade ut sina lärjungar, ta människorna till oss.

Att tjäna Gud är att sälla sig till sina syskon och tillsammans med dem leva i en intensiv gemenskap. Som Jesus får vi säga till människorna: Följ oss!

Det står i Filipperbrevet: "Bliven våra efterföljare och därmed Herrens." Om vi bär försoningens ämbete och vet att det inte handlar om våra resurser och att följa för att vi är så fina och förträffliga, då kan vi säga: Följ mig! Följ mig, för jag har fått erfara något som jag kan delge dig! Gud räknar inte längre med mig, han ser mig genom Kristus. Jag kan tala om för dig att du är en fri människa, därför att Kristus har frigjort oss.

Vi får bedja tillsammans och ta itu med problemet på rätt sätt. Glädjens budskap är suveränt i tiden. Tänk att få förkunna att det finns en gemenskapsform där varenda en som längtar efter rättfärdighet kan få plats! Så länge vi kan bevara evangelium obesmittat och förstår att det som har betydelse är vad Gud genom Jesus Kristus gjort i oss, då går Guds rike framåt. Då skall vi också finna att vi bär frukt, sådan frukt som bliver bestående.

Prenumerera på

MÅNADENS KASSETT

• Gedigen bibelundervisning • Evangelisation • Väckelseböten med församlingssång • Bibelkunskap •

ARNE IMSEN, GUNNO ANDERSSON,
JAN-EGIL HAFSAHL m. fl. undervisar.

Du får ett kassetband i månaden och betalar 20:- per band.

MRM

Box 344,
10124 Stockholm
Tel. 08-235 230

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med 16 nr om året.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 60:—, Halvår 32:—, Kvartal 17:—. Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset det samma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSHEN, hotell

PILGRIMSBODEN, kläder

KLARA TONER, missionsbokhandel

BROSALEN, möteslokal

RADIO MARANATA, studio och redaktion

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Omslagsfoto: Rainer Germeroth. Kärleksmål tid i Malmö och interiör från närbutiken.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1980

VÄGG- KALENDERN 1981

En dekorativ väggkalender med en daglig påminnelse om maranatafolkets stora gemensamma böne- och tacksägelseämnen.

Pris kr. 10:- inkl. moms.

Väggkalenderns format 620 x 450 mm

**Nytt Kassettband
från (MRM)**

Signe Imsen

intervjuas samt sjunger och spelar andliga visor

Signe Imsen, 79 år, är ett verkligt bevis på att den som förtröstar på Gud aldrig kommer på skam. Hon är Arne Imsens mor och för övrigt mor till inte mindre än åtta barn. På det här kassettbandet, som vi med stor glädje kan presentera, ger hon en intressant inblick i sitt innehållsrika liv.

Signe fick som predikantshustru under pingstväckelsens genombrottsår i Norge, göra många rika upplevelser i väckelsens centrum. På B-sidan finner Du hennes friska vittnesbörd. Sångerna på A-sidan är de som var typiska och som sjöngs om och om igen i de heta väckelsemötena.

Pris kr 25:- inkl. moms

(Hela behållningen till Gamla Bro missionscenter)

CHRISTINA IMSEN
sjunger evangelium
Volym 3

KRISTUS LEVER är min segermelodi

**NY
LP**

MRL 2114
stereo

kassett:
KB 114
stereo

Pris:
40:- kr.
(inkl. moms)

Sida A

Kristus lever är min segermelodi / Jesus, jeg vil knele ned / Laodicea / Jag har valt att göra sällskap / Tänk en gång när slöjan brister.

Sida B

Till världens larm och rimmel / Skrifternas Jesus / När på Golgata Jesus vann seger / Snart kommer Jesus / På apostlarnas tid / Create in me.

Sänd mig mot postförskott

..... st Signe Imsens nya kassett

..... st Väggkalender 1981 à 10:- kr.

..... st KB 114 Christina Imsens nya kassett à 40:-kr.

..... st MRL 2114 Christina Imsens nya LP à 40:-kr.

Box 344,
10124 Stockholm
Tel. 08-235 230

Namn:

Postnr, adr:

Bostad:

Tel:

/

Midnattsropet

1981

*Ett nytt år med
Midnattsropet!*

Midnattsropet är en tidning med det radikalt väckelsekristna budskap vårt land just nu behöver.

I vår tid, som är så präglad av yttlig anpassning och ideologisk utslätning, måste trons folk tydligare än någonsin hävda bibelns auktoritet på livets alla områden. Vill Du få en profetisk orientering om tidsläget just nu, bör Du läsa Midnattsropet.

OBS! Det är till stor hjälp för oss i vårt arbete, om Du sänder in prenumerationsavgiften så fort som möjligt. Ju snabbare desto bättre! Vi tackar på förhand.

Vi blev förnyade

Under en följd av år "förföljdes" jag av ständigt indroppande Midnattsrop i min omklädd och oförargliga tillvaro. Det var min nitiska broder Lasse, som i egenskap av redaktör gjorde allt för att påminna mig om Midnattsropets existens. När tidningen damp ned i brevlådan blev reningen damp ned i irritation! De åkte längst upp i ett skåp - olästa. Men kasta dem vågade jag inte.

Så hände det oväntade - vår familj blev uppväckt och förnyad. Rullgardinerna framför våra ögon för upp och vi fick se JESUS. Men i detta ljus upptäckte vi samtidigt att vi satt fast i ett system. En födelseprocess inleddes med allt vad det innebar av vända och smärta.

Där kommer Midnattsropet in i bilden igen. Av en slump kom jag på intraven av tidningar i skåpet. En intensiv läsning inleddes. Det gav impulser till fortsatta studier i Ordet

och det ena gav det andra. Det fanns dagar då det inte blev något annat gjort än att studera bibeln och Midnattsropet. På så sätt skred förlossningen framåt tills vi föddes ut ur det system som vi så omedvetna varit bundna i.

Ulla Christensen

GÅVOPRENUMERERA!

Fyll i gåvoprenumeranternas namn, samt ditt eget namn längst ner. Skicka kupongen till oss, och sätt in 48 kr. per prenumeration på pg. 57 16 20-4.

Jag vill gåvoprenumerera till:

1. Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadr:
2. Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadr:
3. Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadr:
4. Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadr:
5. Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadr:
6. Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadr:

☐ Sänd gåvoprenumerationer till ovanstående adresser. Jag har betalt 48:- per prenumeration på pg 57 16 20-4 den / 1980

☐ Sänd mig ex av Midnattsropets julnummer å kr 4:55 st. (lösningspris: 6:50 st)

Jag vill prenumerera på Midnattsropet

- ☐ Helår 60:-
- ☐ Halvår 32:-
- ☐ Kvartal 17:-

OBS! Glöm ej!
Mitt namn och min adress:

Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadr:
Tel:

Skicka talongen till:
**MIDNATTSROPET, Box 344,
101 24 Stockholm,
Tel. 08-23 52 30**

FÖDD PÅ NYTT!

ALLA MÄNNISKOR HAR SYNDAT.....

Det är bibeln som säger så. Ingen kan komma ifrån detta, även om man vid en ytlig jämförelse kan tycka att några är bättre, eller har lyckats bättre än andra människor. Fakta står kvar. *Alla har syndat...* Synden finns redan i vår natur, det är inte något som vi gör eller säger, utan den är ett med vårt väsen.

□ □ □

Det finns dock en utväg ifrån allt som synden åstadkommit i oss och runt omkring oss. Men bara EN väg för att uppleva befrielse: JESUS GUDS SONS BLOD RENAR FRÅN ALL SYND. Du kan bli försonad med Gud genom Jesus Kristus. Människan är ju skapad till Guds avbild och söker därför efter Gud, även om hon inte alla gånger förstår sin oro eller sin längtan efter gemenskap med Gud.

Det är ingen lära som du måste omfatta; det handlar helt enkelt om att BLI FÖDD PÅ NYTT. I Johannes evangelium kap. 3 talar Jesus om att bli född på nytt. Han visar vägen för Nikodemus som ju var en lärd man väl bekant med Skriften. Han förstod också att Jesus var sänd av Gud:

— Rabbi, vi veta att det är från Gud du har kommit såsom lärare; ty ingen kan göra sådana tecken, som du gör, om icke Gud är med honom (Joh. 3:2).

□ □ □

Du *måste födas på nytt*, sa Jesus till honom. Nikodemus förstod det inte. Hur skulle allt som varit och som satt spår i personligheten; alla intryck och minnen, hur skulle det bara kunna plånas ut som om det aldrig funnits där och allt skulle bli som att börja om igen.

— Så har han ock gjort eder levande, eder som voren döda genom de överträdelser i vilka I förut vandrade efter denna världs och tidsålders sätt, i det I följden fursten över luftens härsmakt, över den andemakt som nu är verksam i de ohörsamma.

— Bland dessa voro förut också vi allesammans, där vi vandrade i vårt köttets begärelse och gjorde vad köttet och sinnet ville; och vi voro genom vår natur hemfallna åt vredesdomen, vi likasom de andra.

— Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har för den stora kärleks skull, varmed han har älskat oss, gjort oss levande med Kristus, oss som voro döda genom våra synder. Av nåd ären I frälsta.

— Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, för att i de kommande tidsåldrarna bevisa sin nåds översvinnliga rikedom genom godhet mot oss i Kristus Jesus.

— Ty av nåden ären I frälsta, genom tro — och det icke av eder själva, Guds gåva är det — icke av gärningar, för att ingen skall berömma sig (Ef. 2:1-9).

Jesus har segerat över allt det onda och därför har vi möjligheter att bli bevarade.

— Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då blir du frälst.

— Skriften säger ju: "Ingen som tror på honom skall komma på skam" (Rom. 10:9-11).

□ □ □

Det är vad bibeln säger om hur man skall bli frälst. Ytterligare:

— Jag har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat.

Det var Jesus som sa de orden och om det är din situation kan du bli frälst. Vad du är förlorad i har mindre betydelse, därför att Jesus är mäktig att frälsa alla som vänder sig till honom av ett uppriktigt hjärta.

TY VAR OCH EN SOM ÅKALLAR HERRENS NAMN, HAN SKALL VARD A FRÄLST.

Text: Ulla Näsholm

